CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"Watch ye, stand fast in the faith, quit you like men, be strong." 1 Cor. 16:13

MARCH 3rd 1961 - No. 485 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, STATION B., HAMILTON, ONT.

16th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

DE LES VAN LONGFORD - MILLS

(Een conflict over Zondagsarbeid)

door Rev. J. Kuntz

Longford Mills is maar een klein gehucht, dat op enkele mijlen afstand van Orillia, Ont. ligt.

Het was vermoedelijk nog nooit in het nieuws geweest.

Er was dan ook maar weinig nieuws over te vertellen.

De laatste maanden is dat plotseling veranderd. Het plaatsje kreeg opeens bekendheid. Zijn naam verscheen niet alleen in de kolommen van de plaatselijke pers; doch evenzo in veel andere dagbladen, waaronderde 3 grote Torontokranten.

Er werden Editorials geschreven over de affaire Longford Mills.

De United Church Observer wijdde er in het nummer van 15 januari grote aandacht aan.

Dat heeft zo enige maanden geduurd.

Thans is de rust weergekeerd. De publieke belangstelling richt zich al lang weer op andere dingen.

In Longford Mills is men weer overgegaan "tot de orde van de dag".

En de naam van het gehucht zal door verreweg de meesten wel spoedig vergeten worden.

Doch er is in Longford Mills een strijd verloren.

"Money Beats Morality Again", zei het plaatselijk blad, in een moedig Editorial.

Je kunt het ook anders zeggen: De wet van Mammon was voor velen weer sterker dan de Wet des Heeren.

WAT WAS ER AAN DE HAND?

Er staat in Longford Mills een kleine chemische fabriek, de Chemical Developments of Canada Ltd., een dochteronderneming van de Dominion Tar and Chemical Production Company, Montreal (subsidiary van de machtige Argus Corporation).

Er werken in de productie ongeveer 50 man. Dan zijn er nog enige kantoormensen, alsmede een paar engineers. De arbeiders waren georganiseerd in de internationale Chemical Workers Union (local 662).

In Juni 1960 was het bestaande contract afgelopen en moest er een nieuw contract door de Company met de Union gemaakt worden.

Tot nu toe was er, behalve in uitzonderingsgevallen, nooit op zondag gewerkt. Er gold een 5½-daagse werkweek.

Opeens echter stelde de Company nu als eis, dat voortaan ook de zondag een *normale* werkdag zou worden.

De Union accepteerde deze eis echter niet, en de zaak werd voorgelegd aan een "conciliation-board", die door de overheid wordt benoemd.

Deze board ondersteunde de eis van de fabrieksleiding, en achtte de fabriek blijkbaar ook gerechtigd, deze eis te stellen.

De arbeiders namen het echter niet, verwierpen met 93% van de stemmen het voorstel, en gingen op 19 october j.l. in staking. Bij de fabriek kwam een picket-line. Wie zou het winnen?

Het werd al spoedig duidelijk, dat het een vrij uitzichtloze staking was. De machtige Company had tijd en geld om te wachten. Méér tijd en méér geld dan de arbeiders.

De Kerstdagen kwamen, en nog was er geen oplossing. Samensprekingen tussen Company en Union hadden geen resultaat. Het bord "On Strike Against Sundaywork" bleef er staan.

Een maal kwam de fabriek met een tussenvoorstel. Er zou op zondag gewerkt worden, behalve in de maanden juli en augustus. Opnieuw verwierpen de arbeiders het voorstel. "Geen onnodig zondagswerk", zeiden ze.

De meesten kregen uit de stakingskas niet veel meer dan 10 dollar per week uitgekeerd. "We were eating, but only just!", zei iemand. We kunnen ons de nood in de gezinnen een klein beetje voorstellen. Kerken en particulieren brachten, uit sympathie voor de staking, geld bijeen, m.n. om aan de kinderen van de stakers nog wat kerstgeschenken te kunnen bezorgen.

De staking kon pas op 11 februari beeindigd worden. Toen hadden de stakers de strijd niet gewonnen, maar verloren. De staking had hen niets verder gebracht.

Met 31 tegen 15 stemmen werden de oorspronkelijke voorstellen van de Company geaccepteerd. Zondagsarbeid is een feit geworden.

HET STANDPUNT VAN DE COMPANY

De Company zei: Wij hebben zware concurrentie van de United States. Onze prijzen moeten naar beneden. Daaroe moet er meer geproduceerd worden. En dat kan alleen, wanneer ook de zondag ingeschakeld wordt.

Er moet een "maximum use of the plant" zijn.

Bovendien: het is toch ook zonde van al die kostbare en dure machinerieën, dat ze zo'n hele lange zondag maar niet gebruikt worden!

Let wel: niemand van de company heeft ooit beweerd, dat de te produceren producten een 7-daagse werkweek vereisten; men kwam met het voorstel tot zondagsarbeid om *zuiver-financiele redenen*. Om hogere winsten te maken. Men was graag bereid, voor dat zondagswerk wat extra's te betalen, en wilde de arbeider's zondags per uur een kwartje meer geven.

Alsof de zondag, de Dag des Heeren, voor geld te koop is . . .

HET STANDPUNT VAN DE ARBEIDERS

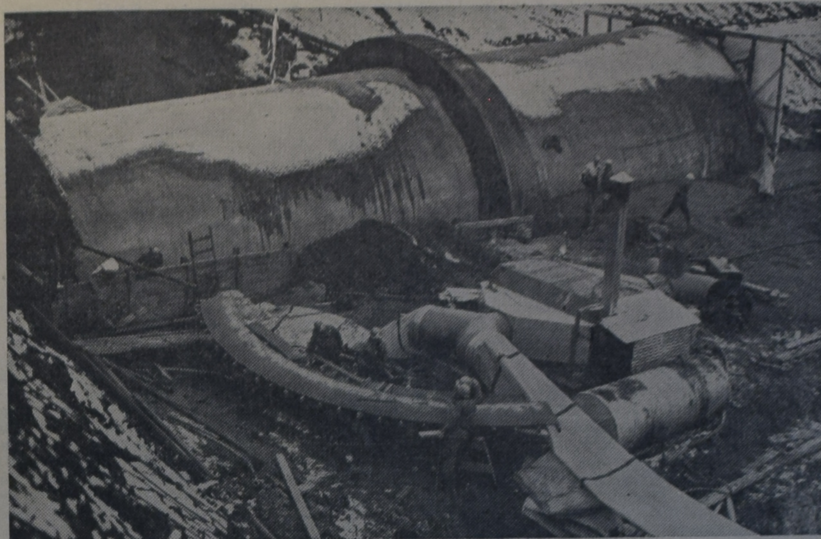
De arbeiders zeiden: Wanneer dat voor het product absoluut noodzakelijk is, willen wij best op zondag werken. Maar wanneer wij de zondag moeten opofferen, enkel en alleen terwille van een grotere winst voor die machtige Company, dan zeggen we néé.

Geruchten, alsof het de arbeiders tenslotte toch om hogere lonen en niet om de zondagsarbeid ging, moeten tegengesproken worden.

Nu moeten we nuchter blijven, en deze arbeiders niet gaan voorstellen als martelaren om des geloofs wille. Laten we niet denken, dat het allemaal zulke beste vrome broeders waren, die 's zondags graag twee keer in de kerk zitten. Wellicht willen verschillende van hen graag een vrije zondag houden om op Couchiching Lake of Lake St. John te kunnen vissen, of om hun huis op te knappen, of om eens een dag gezellig bij de kinderen thuis te zijn. Er zullen heus niet alleen zuiver-religieuze motieven achter de staking gezeten hebben.

Maar "ergens" voelden ze toch, dat de zondag een andere dag is dan een door-de-weekse-dag, en dat ze zich deze dag maar niet zomaar hoefden laten ontfutselen, om zuiver-financiele redenen nog wel!

(Vervolg op pag. 2)

Teneinde het gigantische werk aan de dam in de South Saskatchewan River ononderbroken voort te zetten, heeft men verwarmingsinstallaties aangebracht bij de in aanbouw zijnde tunnel. Een installatie verstookt 16 gallons olie per uur en de warmte wordt met grote ventilatoren in de tunnel geblazen. Hierdoor kunnen niet alleen de arbeiders normaal werken, maar wordt tevens een temperatuur verkregen, waarin cement kan worden gestort.

Canada's Immigratie-politiek zal worden gewijzigd

Aan de "Financial Post" van 25 februari j.l. ontlenen wij, dat binnenkort een wijziging van de Immigratie wet aan het Parlement zal worden voorgelegd.

Het zal ongeschoolde arbeiders moeilijker vallen als immigrant toegelaten te worden, terwijl daarentegen voor geschoolde arbeiders de procedure sterk vereenvoudigd zal worden.

Het "sponsorships" van familieleden zal beperkt worden tot vaders en moeders.

De regering beoogt met deze wetswijziging de toevloed van immigranten te beperken, doch tegelijkertijd weer geschoolde werkkrachten aan te trekken. Verleden jaar kwamen 110.000 immigranten Canada binnen, terwijl 50.000 emigranten het land verlieten.

Of de wetswijziging van kracht zal worden zal uiteraard afhangen van het parlement.

INDONESISCHE HOFFELIJKHEID

Zoals men weet zijn de diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Indonesië sinds augustus 1960 verbroken, en worden de Nederlandse belangen door de Britse Ambassade in Djarkarta waargenomen.

Sindsdien heeft de Indonesische regering Nederland herhaaldelijk beschuldigd van agressie. Dit ging zelfs zover dat Indonesië zich met een schrijven tot de secretaris-generaal van de Verenigde Naties heeft gericht waarin Nederland wordt beschuldigd van het voorbereiden van een aanval op grote schaal.

De dwaasheid van een dergelijke beschuldiging behoeft nauwelijks toegelicht te worden. Klaarblijkelijk echter moeten deze beschuldigingen de activiteiten van Indonesië dekken. Op 13 november 1960 is een groep van 20 gewapende Indonesiërs geland aan de zuidwest kust van Nieuw Guinea, terwijl 14 dagen later een Indonesisch schip werd aangehouden dat op weg was naar deze landingsplek en dat het voorraden voor bovengenoemde landingsgroep aan boord had.

Vanzelfsprekend heeft de Nederlandse regering hiertegen geprotesteerd en de Britse Ambassadeur in Djarkarta verzocht dit protest aan de Indonesische regering te overhandigen. De Indonesische minister van Buitenlandse Zaken heeft echter de hoffelijke hebbelijk gehad om de nota *ongelezen* te retourneren.

Zo zijn onze manieren!

Afrika's Beslissende Jaar 1961

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

Verleden jaar verscheen er in het Nederlandse tijdschrift "Wending" een artikel van Mr. P. J. Idenburg, de algemeen secretaris van het Afrika Studiecentrum in Leiden, getiteld Afrika's beslissende jaar 1960. De schrijver besprak daarin beknopt, overzichtelijk en duidelijk het karakter van het Afrikaanse nationalisme, de verhouding tot de westerse democratie, het gevaar van een "balkanisering" van Afrika, de groeiende Afrikaanse samenwerking en de daarmede samenhangende anti-westerse gezindheid. Over Kongo kon daarin maar weinig gesproken worden, omdat dit vraagstuk nog niet de vormen van thans had aangenomen.

In het begin van dit jaar verscheen van dezen zelfde schrijver in de Internationale Spectator een verhandeling over de nieuwe Afrikaanse staten en de wersters-democratische normen. Beide studie's onderscheiden zich door grote voorzichtigheid in de beoordeling van het gebeuren. En in elk geval doet het weldadig aan, dat er weinig is te bespeuren van een door emoties geladen hoerastemming.

Door de gebeurtenissen van de laatste weken in de voormalige Belgische Kongostaat is er voor een hoerastemming dan ook weinig plaats. En het schijnt steeds duidelijker, dat niet 1960 het beslissende jaar voor Afrika was, maar dat 1961 het beslissende jaar voor Afrika zal worden. Maar dit zal dan geschieden in een andere zin, dan men in de zomer van het vorige jaar had verwacht.

Toen immers overheerste bij de beoordeling van de gebeurtenissen bij velen de hoop op een gelukkige toekomst. Frankrijk was bezig zijn koloniale posities te liquideren in volledige overeenstemming met de wil der betrokken bevolking. Engeland was al verder voortgeschreden en had met een weelde van vormen de overheerste gebieden tot onafhankelijk zich laten ontwikkelen, waarbij bij de meesten de band met het gemenebest behouden kon blijven. En tenslotte waren enkele heftige onlusten in Kongo voor België aanleiding ook aan dit gebied de onafhankelijkheid te geven, wel wat overhaast, zoals van enkele kanten werd opgemerkt, maar toch met duidelijk inzicht in hetgeen het tijdsgebeuren vroeg. Bovendien groeide het aantal Afrikaanse leden van de organisatie der Verenigde Naties tot zes en twintig, de Unie van Zuid Afrika niet medegerekend. Door de opneming in de organisatie van de Verenigde Naties gaf men te kennen, dat de zogenaamde nieuwe staten in volle rechte mededragers konden zijn van de hoge idealen, waarvoor de organisatie van de Verenigde Naties was opgericht, de handhaving van de rechten van de mens en van de menselijkheid, de eerbied voor verdragen, zodat een ware vreedzame volkerensamenleving kon worden gevormd. Men vreesde nu wel, dat niet alles even glad zou verlopen, maar men had toch wel enige hoop, dat tenslotte Afrika en zijn volken een waardige plaats zouden innemen in de "gezellige verbintenis der staten".

Van die illusie's is men nu na enkele maanden reeds grondig genezen. Op zich zelf was het niet zo vreemd, dat er in de nieuwe Kongostaat bij de overgang van het gezag en de algehele nieuwe ordening moeilijkheden zouden ontstaan. Zelfs in ons rustige volk zijn er in 1945, na een bezetting van slechts enkele jaren, schokken in de ontwikkeling waargenomen. Maar wat zich in Kongo afspeelde droeg een geheel ander karakter. In de eerste plaats bleken moord en plundering en misdrijven tegenover vrouwen gepleegd niet als incidenten te worden beschouwd, maar als uitingen van een voor westerse begrippen algeheel vreemd rechtsbewustzijn. Openlijk werd verdedigd, dat het zich meester maken van blanke vrouwen gevolg, wettig gevolg, was van de nederlaag van het westen. De moord op Loemoemba, voorafgegaan door schandalige mishandelingen, die in

(Vervolg op pag. 2)

De les van Longford Mills

(Vervolg van pag. 1)

HULP

Vooral de United Church heeft zich zeer positief achter de stakers gesteld. In het weekblad Observer verscheen een lang artikel over deze zaak, alsook een Editorial, waarin de stakers werden aangemoedigd, vol te houden, en waarin men er zijn verbazing over uitsprak, dat n.b. de Government Conciliation Board achter de Company stond, alsof er helemaal geen Lord's Day Act bestond: Eén lid van genoemde Board, nl. Dr. Summers, predikant in de United Church, en Executive-Secretary of the Religion-Labour Council, stelde zich echter in een minderheidsrapport achter de stakers. "I do not believe, that any board, acting on behalf of Her Majesty's Government in the Province of Ontario, has the right to make a recommendation, which might encourage either company or union to break an existing law of Her Majesty's Government in the Dominion of Canada", zei hij.

Een stem uit de Presbyterian Church noemde de staking "un wise" (!), maar de Lord's Day Alliance, bij monde van Rev. McGrath, was over de voorstellen van de Company zeer verontwaardigd.

DE AFLOOP

Het werd een zware strijd. Er is in deze tijd niet veel werk te krijgen; en onder de arbeiders waren verschillende oudere personen, die wel begrepen, dat ze maar niet zomaar ergens anders aan de slag konden komen.

En de machtige Company had een machtige stok achter de deur: Wanneer jullie niet op zondag willen werken, sluiten we de fabriek en gaan we ergens anders opnieuw beginnen!

De arbeiders hielden voet bij stuk.

Toch kwam er al een wijziging in de stemmenverhouding. Op woensdag, 8 februari, toen de staking dus bijna 4 maanden geduurd had (en dat in een dure wintertijd!), kwam de Company aandragen met het oorspronkelijke voorstel: wat meer "pay", en 's zondags werken. Nog zeiden de arbeiders "nee"; het was een krappe meerderheid van 24 tegen 20.

De Simcoe Presbytery of the United Church stuurde op 9 februari nog een resolutie naar Premier Frost, waarin op bescherming van deze 24 werd aangedrongen.

Wat er toen verder voor samensprekingen geweest zijn, is ons niet bekend, maar in elk geval kwam de zaak opeens op zaterdag, 11 februari voor elkaar: met een meerderheid van 31 stemmen (tegen 15) werd besloten, de voorstellen van de Company aan te nemen. De zondag was een werkdag geworden.

De arbeiders hadden gecapituleerd.

"Money beats Morality again".

De staking had niets uitgewerkt.

DE ACHTERGROND

Waarom hebben de arbeiders tenslotte toch toegegeven? Dat is wel duidelijk: "Money talks!" Een mens moet heel sterk in zijn geloofsschoenen staan, en de Wet van God in zijn hart geschreven hebben, wil hij deze ongelijke strijd volhouden. Deze arbeiders waren voor het merendeel niet de stoerste Christenen, gesneden uit het hout van martelaren. En wanneer dan door de Company de duimschroeven worden aangedraaid; wanneer de buitenwereld de strijd begint te vergeten; wanneer er weinig geld voor de huishouding binnenkomt, niet meer, dan wat uit de stakingskas betaald wordt; wanneer er weinig andere baantjes te krijgen zijn, ja, dan is er niet zoveel meer nodig om de mensen toch te doen toegeven. Dan kunnen alleen zij nog volhouden, die tegenover het loon, dat hen door de Company voor zondagswerk geboden wordt, zien op het veel hogere loon, dat er ligt in het houden van Gods geboden.

We mogen rustig zeggen, dat in deze hele affaire het *geld* de doorslag gaf: eerst bij de Company, om deze staking te riskeren; later bij de arbeiders, om deze staking weer te beeindigen.

Waarom gaf de Union echter de staking op? Waarom adviseerde de Union-representative de arbeiders later opeens, om het Company-voorstel maar aan te nemen? Kon men de staking financieel niet volhouden? We weten wel beter.

Of is heel dit geval-Longford Mills zowel voor de machtige Union als voor de machtige Company een testcase geweest, waarin de twee reuzen elkaars krachten gemeten hebben met het oog op komende grotere conflicten?

En heeft toen de Union (toen bleek, dat hier toch geen munt uit te slaan viel), zijn "vrome" standpunt maar laten varen, om de aandacht aan grotere objecten te kunnen wijden? "The union has bigger fish to fry than this tiny local", zei de Daily Packet and Times. Wat zit hier voor "hogere politiek" achter? We kunnen er slechts naar gissen.

DE LES VAN LONGFORD MILLS

Veel behoeft aan dit alles niet te worden toegevoegd. De les is duidelijk. Zo gaat het er in de wereld aan toe, wanneer alleen "money talks". Alles moet voor het geld opzij. Ook de Wet des Heren.

Desnoods wordt er een conflict met de Lord's Day Act voor geriskeerd (we hopen, dat deze zaak nog juridisch uitgevochten zal worden). En arbeiders kunnen van de wind niet leven. Ze stonden machteloos. Hun verzet was goed bedoeld, maar toen ook hun Union om-ging, moesten ze wel capituleren.

Dit conflict kon nog wel eens door andere, grotere conflicten gevolgd worden. Waarom zou men zich in zijn aanslag op de zondag beperken tot Longford Mills?

In heel deze affaire wordt weer bewezen, hoe Canada schreeuwt om werkelijk Christelijk-sociale actie, waarin werkgever en werknemer niet als kat en hond tegenover elkaar staan en elkaars rechten niet trachten te ontfutselen, maar waarin zij, op basis van recht en gerechtigheid (en waar zullen we die basis anders vinden dan in de Heilige Schrift?) samenwerken en het goede voor elkaar zoeken.

De wijze, waarop hier de dingen weer zijn "uitgevochten", demonstreert in zekere zin niets anders dan de klassen-strijd, en kan uitstekend dienen, om een communistische geest te kweken.

Er is ons grote waakzaamheid geboden. En heilige activiteit.

Dat is de les van Longford Mills.

AFRIKA's BESLISSENDE JAAR

(Vervolg van pag. 1)

de gehele wereld op het televisiescherm werden uitgezonden noemde men, en werkelijk niet de eerste de beste, volkomen rechtmatig. Dat was toch de gebruikelijke handelwijze met de overwonnen tegenstander.

Erger was het, dat de Verenigde Naties, onder leiding van Hammarskjöld maatregelen troffen om de zwakken te beschermen en tenminste nog enige veiligheid te waarborgen, terwijl de uitvoering van deze maatregelen werd opgedragen zoveel mogelijk aan niet blanke troepeneenheden, plotseling zelfs bij deze maatregelen de rassendiscriminatie zich deed gelden. Dit geschiedde echter ditmaal niet van de zijde van het westen, maar van verschillende zogenaamde Afro-Aziatische volken. Sommige staten onttrokken geleidelijk hun troepen aan het contingent van de Verenigde Naties. Andere eenheden bleken buiten staat de hun opgedragen taak van bescherming te bieden zonder aanzien des persoons met enig resultaat te vervullen. Weer anderen schaarden zich met ijver aan de zijde van het communisme, dat voor alles schaos in Afrika begeerde, omdat op deze wijze een vruchtbare bòdem zou worden geschapen voor de uitbreiding van de Russische invloed.

Het ergste kwam, toen de dood van Loemoemba zonder enig bewijs werd toegerekend aan België, aan de Verenigde Staten en in het bijzonder aan Hammarskjöld. Onder leiding van Rusland ontstonden overal relletjes van haastig georganiseerde communistische jeugdgroepen. In Amsterdam trokken deze op onder bescherming van enkele vooroplopende meisjes, een weinig manhaftige methode, die waarschijnlijk is afgekeken van nationaal socialistische stoottroepen, enkele tientallen jaren geleden. En hun waardering voor elk mensenleven, dat door de dood van Loemoemba zo sterk was geschokt, bleek zonneklaar uit de hartstochtelijke bereidheid een eenvoudig politieman, die zijn plicht deed bij de handhaving van de orde, in het donkere water van de diepe Keizersgracht te werpen.

In Moskou, in Warschau, in Peking, in Djarkarta en tal van andere plaatsen werden aanvallen gedaan op Belgische en Amerikaanse ambassades. De vertegenwoordiger van de Verenigde Staten in Djarkarta, die tijdens de aanslagen op lijf en goed van de Nederlanders in Indonesië een zeer aanstotelijke houding heeft ingenomen, zal wel eens terug gedacht hebben aan hetgeen hij toen deed en naliet te doen, nu zijn internationaalrechtelijk gewaarborgde positie van vertegenwoordiger van het zelfbewuste Amerika, zo jammerlijk werd aangetast. De vlot aangeboden schadevergoeding door de regering-Soekarno zal wel weinig in staat blijken deze ergerlijke belediging te doen vergeten.

Uit het vorenstaande is het nu duidelijk voor welke beslissing Afrika in het jaar 1961 komt te staan.

In de eerste plaats: wil Afrika als geheel en als som van souvereine staten, deel nemen aan de universeel gedachte volkerenorganisatie, die gegrond is op waardering voor de menselijke persoonlijkheid, op eerbied voor de rechten van de mens, op vasthouden aan gesloten verdragen zoals dat alles is bedoeld door de oprichtingsleden na de overwinning op het onmenselijke regiem van het nationaal socialistische Duitsland? Of wil men het vasthouden aan de rechtsopvattingen, die toegepast zijn bij de aanranding van Europese vrouwen, de moord op Loemoemba en zo voort? Een positief antwoord is niet onmogelijk, omdat reeds thans gebleken is, dat verschillende jonge staten, wij denken aan Tunis in het bijzonder, duidelijk hebben te kennen gegeven, dat zij de laatstgenoemde rechtsopvattingen verafschuwen.

In de tweede plaats: wil men de Afrikaanse belangen dienstbaar maken aan de naar de chaos drijvende macht van het Moskouse communisme? Of wil men gebruik maken van de vele steun, die het westen bereid is te geven aan de in versnelde ontwikkeling zijnde jonge volken en waarvoor men in kerk en school, o.a. in Nederland met zo grote gulheid bereid is te geven?

Ten derde wil men in Afrika, evenals de bescherming van het vroegere koloniale beheer, vrijheid en veiligheid waarborgen aan zending en missie, zodat de jonge staten binnen hun grenzen jonge kerken tot ontwikkeling zien komen en dat met medewerking van deze christelijke gemeenschappen een platform kan worden geschapen, waarop ook politieke geschillen in een sfeer van onderling vertrouwen kunnen worden behandeld?

This poem was sent to us as a response to a sermon on the text from Genesis 13:12: " . . . and Lot dwelled in the cities of the plain, and pitched his tent toward Sodom."

Editor.

APPLICATION

Pitching my tent toward Sodom,
I have some liberties.
I'm quite content to labour
On Sundays . . . by degrees.
An hour or so at midnight
Or early morn — forsooth!
With double pay, I'll worship
God yet in Spirit and truth.

Pitching my tent toward Sodom,
I wisely live . . . at ease,
The residential district
Gives me social prestige.
The church and school are cultured,
Among th'elite I dwell,
And poverty of Spirit
I cannot judge so well.

Pitching my tent toward Sodom,
I'm feeling quite secure,
I'm living at the suburb
Away from city-lure.
A sociable square dance,
A movie with good teaching,
And Sunday television
To complete the preaching.

Pitching my tent toward Sodom,
What folly! What chagrin!
For daily I am vexing
My righteous soul within.
My canvass covers are shrinking,
Neglect of prayer and praise
Are lifting the foundation
Of tent pins from its lace.

Pitching my tent toward Sodom,
Is dangerous in the breeze,
I must pull stakes and move it
Right from this precipice,
Lest one more wind comes tempting,
Then sweeps with sudden hiss
My pampered tent all wind-blown
Into the deep abyss.

J. Visser

Een Open Gesprek?

In "De Wachter", het in het Nederlands verschijnende weekblad van de Christian Reformed Church, van 21 februari j.l. komt de redakteur, Rev. E. Van Halsema, terug op de opmerkingen, die wij maakten in ons nummer van 3 februari j.l. onder het hoofd "Calvin en Kennedy".

De aanleiding tot onze opmerkingen waren destijds de artikelen in "Centraal Weekblad" en "De Wachter", waarin de wenselijkheid en/of noodzakelijkheid van Christelijke aktie werd besproken. Wij hebben bij onze opmerkingen niet aan een speciale aktie gedacht, doch wij hadden het oog op christelijke aktiviteit in haar verschillende vertakkingen.

Wat ons inziens broodnodig is, is een gesprek tussen geestverwanten om tot een beter wederzijds begrip te komen, in plaats van het indelen van elkaar in klassen, waardoor wij eerder tegenover elkaar komen te staan.

Het gaf ons veel voldoening, dat de Wachter-redakteur ons daarin bijvalt. Ook Rev. Van Halsema is van mening, dat wij aan zulk een gesprek nog niet voldoende aandacht hebben geschonken en hij gooit in feite de bal toe aan Dr. William Spoelhof, de President van Calvin College, die om zijn bijdrage in het boek "God-centered living" een en andermaal in bovengenoemde artikelen is genoemd.

Eigenlijk zouden wij nu met een verontschuldiging moeten beginnen, want het heeft er de schijn van, dat wij nu voor onze beurt spreken. Zo onbeleefd willen wij niet zijn. Dat wij niettemin toch graag enkele gedachten weergeven is omdat wij ons op een bepaald punt nog niet zo zeker gevoelen als Rev. Van Halsema. Rev. Van Halsema schrijft o.m.:
"Wij zijn dan ook blij, dat wij allen, wat de grote lijnen van ons program aangaat, dezelfde richting uit willen. Fundamenteel is er eenstemmigheid." En verderop zegt Rev. Van Halsema: "Onze eigen geschiedenis noopt ons door grondige bespreking een antwoord te zoeken op de vragen, die ons in Canada en de United States bezig houden."

Het is vooral deze laatste zin, die ons aanmoedigt nu alvast iets te zeggen over de voorafgaande zin.

Wij zouden namelijk zo graag met Rev. Van Halsema blij zijn, dat er fundamenteel eenstemmigheid bestaat. Bestaat die er inderdaad? Wij beseffen, dat wij hier een heel ding zeggen, of liever, dat wij moeten oppassen geen dingen twijfelachtig te stellen, die niet twijfelachtig zijn. Daarom willen wij vooropstellen, dat wij wel zoveel vertrouwen in elkaar willen en moeten hebben, dat wij door een open gesprek volledige eenstemmigheid zullen vinden. Maar op dit moment durven wij echt nog niet te zeggen, dat die er nu al is.

Het laat ons niet helemaal met rust, dat wij er aan gewend raken, dat "men" in de States anders denkt dan in Canada. Het heeft er veel van, dat in de States de gedachte leeft dat de mensen in Canada tijd nodig hebben om zich in te voegen in de Noordamerikaanse levens- en denkwijze. Tot op zekere hoogte is dat natuurlijk waar. En er zijn er in Canada die menen, dat in de States (ook in Calvinistische kringen) de pietistische invloed duidelijk merkbaar is. Hetgeen eveneens tot op zekere hoogte waar is.

Maar daar blijft het dan zo'n beetje bij. Dat is een zekere diagnose die wordt gesteld, maar een diagnose alleen is niet genoeg.

En als nu de geachte redakteur van "De Wachter" zegt, dat wij het fundamenteel wel eens zijn, dan kunnen wij het onprettige gevoel moeilijk onderdrukken, dat wij elkaar niet helemaal begrijpen.

Misschien kunnen wij dit het beste met een illustratie verduidelijken. Wij weten van een gemeente in de States (misschien zijn er wel meer dan één), die in de basement van haar kerkgebouw een keurig geschilderd bord heeft geplaatst, waarop de namen van de "Kingdom workers" in de gemeente vermeld staan. En wie zijn die Kingdom workers? Dat zijn de jongens die voor predikant studeren, de zendelingen die op kosten van de gemeente zijn uitgezonden, en de verpleegsters die op de zendings velden werken.

Op het eerste gezicht lijkt dat heel onschuldig, maar er spreekt een gedachte uit, die ons insziens minder juist is.

Wil men de namen noemen van "Kingdom workers", dan zou men de namen moeten noemen van alle schilders, farmers, onderwijzers, huisvrouwen, kantoormensen, zakenmensen, en noem maar op. Kortom van alle leden van de gemeente, die zich verlost weten door hun Heiland, Jezus Christus, en die als verlosten, burgers zijn van het Koninkrijk Gods en dus ook leven voor dat Koninkrijk.

Zien wij het goed, dan zijn wij nog steeds niet helemaal vrij van de oude Roomse erfenis, dat er een scheiding is tussen een leven uit de natuur en een leven uit de genade. Wij hebben een natuurlijk leven en de genade van God komt daar als een complement, als een aanvulling bij. Haast vanzelf volgt hieruit een geringschatting van ons aardse bestaan en een overschatting van de ziel. Daardoor wordt b.v. de evangelisatie verengd tot "the winning of souls".

Gaan we in deze gedachtegang door dan wordt op de duur alle christelijke aktie overbodig, en misschien wel nutteloos, maar in ieder geval minder urgent. Waar het op aankomt is of die ziel behouden wordt. Terecht zou men zich dus kunnen afvragen of er wel zoiets bestaat als een christelijke wetenschap. Wij bedoelen: *christelijke* wetenschap, en *christelijke* politiek, en *christelijk* onderwijs.

Misschien zegt Rev. Van Halsema nu: ho, ho, je moet niet zo hard hollen!

En inderdaad, wellicht stellen we het nu wat scherp. Wij doen dit niet om anderen in een kwaad daglicht te stellen, maar wij pogen om in een paar zinnen duidelijk te maken, tot welke konsekwenties wij *kunnen* komen. En daarom is het ons vurig verlangen, dat wij een open gesprek krijgen van "the bottom up".

Natuurlijk zullen wij dan wel het verschil ontmoeten, dat er bestaat tussen mensen met een Amerikaanse en met een Europese achtergrond. Maar voor dit verschil zijn we in het geheel niet bang. Waar we echter niet geheel gerust op zijn is of we elkaar op de fundamentele punten geheel begrijpen. En daarom moeten wij praten, net zo lang tot we elkaar volkomen gevonden hebben.

Wie zal zeggen tot welke grootse taak we dan *gezamenlijk* geroepen zullen worden?

D. F.

ON YOUR WAY

"Then came Jesus forth, wearing the crown of thorns, and the purple robe. And Pilate saith unto them, Behold the man!" John 19:5.

Today the troubled multitude exclaims: "Who will show us any good?" Yes, who will? A Prime-Minister? A President? The Secretary-General of the United Nations Organization?

In this Passion Season, 1961, we are reminded that our hope stands in a man. It is the Man of Sorrows, acquainted with grief. If we continue to pass Him by at this late hour in world history, we do so at the risk of losing all.

Let Pilate be the prophet here. Balaam was once before, and Caiaphas too. But now it is Pilate's turn to serve God's purpose by pointing to Him Who is the Man of the Hour indeed.

Pilate fails to see the real meaning of the words he utters. He calls attention to Christ as a man to be pitied. He begs the crowd to show him sympathy. "Behold the man!" Little does he know that the crowd is as well organized as any Communist inspired mob. The inspiration is from hell. And the master-mind is Satan.

How completely Pilate fails to save himself! Even though Jesus is blood-stained, even though Jesus looks most unlike a king, crown and robe and all, mercy is quite gone. Jesus must not be spared. Pilate must take a stand. At long last, in one way or another, Jesus comes to be central in his life too: "Behold the man!"

For many today, Jesus is neither guilty nor righteous. He simply does not count in matters of daily living or affairs of state. Why take HIM seriously? Why get worked up over nothing? He is harmless. He is to be pitied. Who will not shed a few tears over this sad and lonely figure?

It is high time for a second sober look at ourselves and the world in the light of Him who is the Light of Him who is the Light of the World. Willingly He went into eclipse, allowing man's sin to cover His brightness, that the earth always shall bask in the light of the glory of God, without interruption, without end.

H. Bajema

"WHAT IS MAN? THE GREAT RIDDLE"

by Rev. L. W. Van Dellen

II.

How insignificant man is in our great universe. David looked at the sky and was overcome with its greatness and in turn the greatness of God and the insignificance of man. He says, "when I consider the heavens, the work of thy fingers, what is man that thou art mindful of him." The whole planetary system is a revelation of the majesty and might of God. Who can be an unbeliever when he reverently scans the heavens and sees the work of God's fingers? How insignificant is our world in comparison with the size of the sun. Just one heavenly body displays His might. The poet said:

"The unwearied sun from day to day,
does his Creator's power display;
And publishes on every hand
The work of an Almighty hand."

But now if we stop with the human question — "What is man?" The answer is — "a fleeting nothing." The magnitude and duration, the multitude of these awful suns and stars dwarf man. The question, "what is man?", in contrast to God's great works, points to a wonderful truth, that God has a personal relation with man, "Thou art mindful of Him." This refers to God's thought of man. The stars and heavenly bodies follow fixed laws, so fixed that scientist can depend upon them for their space experiments. If God so cares for the stars, will He not much more care for souls? The argument of our Lord applies to the heavens as well as to thebirds, "are not ye much better than they?"

From what has been said you may have observed that there is an earthly side and a Divine side of human life. When we look at the earthly side we observe man's littleness, frailty, brevity and we add "What is man?" Compare the actual littleness and bodily weakness of man with the immensity of the material universe. Compare a long human life of a hundred years with that of a redwood tree of a thousand years. Compare the limits of man's knowledge, even the new knowledge of the last one hundred years in comparison with his ignorance of fields yet to be explored. Think of how powerless he is in the grasp of circumstances. If the earth but stirs in her sleep, his cities fall. If the wind blows in its strength his ships are wrecked. If the invisible seed of pestilence crowds the air his science is baffled. If the clouds withhold rain or pour out too much, famine enters his home. If the earth refuses him gold or yields it too rapidly his commerce is deranged. A generation is swept away by a war and when considered down the ages, man is no more missed than a grain of sand that is swept into the sea. It is no wonder that those who meditate deeply on human life and see only the earthly side become pessimistic and say, "what is man?" How insignificant man is, in this great universe of time and space.

But man becomes significant when God enters the picture — "Thou art mindful of him." That is the Divine side. The greatness and glory of man's nature are seen in its origin. It began when God was mindful of him and said, "Let us make man after our image." Man is the child of God. God is certainly in the picture when we consider the beginnings of each human life. Who can understand and explain a baby's origin and growth from a single, very small cell? Who can know and explain the growth of a child's hands, feet, eyes, ears, heart, lungs, blood, circulatory system and its nervous system? "We know not," said Solomon, "how the bones do draw in the womb of her that is with child." (Eccl. 11:5) There are hundreds and hundreds of facts related to the birth of children which we do not understand. No scientist knows the answers and all we can say is, Man in the thought of God was brought from insignificance to glory. From a very small beginning, too small to be seen by the naked eye, man developed mysteriously, unbelievably.
A thousand things might have gone wrong. Why didn't they? Would we credit it to natural processes? That reply is true but far from complete, it is once again God's controlling providence which directed every minute detail of the baby's formation — God's mindfulness. To summarize it, we say with David — "What is man that Thou art mindful of him?"

MAN IN TRUTH — is a being visited by God. The first phrase, "Thou art mindful of him," refers to God's thought and the last phrase, "Thou visited him," refers to God's acts of loving care. The Bible pictures man as visited by God in three respects: in creation; in redemption and in glorification.

In creation man is visited with the image of God. What is the "little" that marks man's inferiority in this vast universe? It is mainly that the spirit, which is God's image, is confined and limited by flesh, and supject to death. Man is far above the mighty stars and the creatures which share the earth with him by reason of his being made in the image of God. Man has a consciousness, will and reason and there is a link between man and God, God visits him, fellowships with him. The gulf between man and matter is greater than that between man and God. When man is looked at in relation to this earth, his years are but a handbreath; but when man is looked at in relation to God, his years are eternal. He shall eternal life if his response is positive to God's visit.

In redemption God also visits man, otherwise, what is man? Man is lost, insignificant, totally depraved. God makes the insignificant glorious in Christ. Man becomes great by God's interest in him. Advent, Christmas and Lent and Easter remind us of God's visit. He visited in the Old Testament through the prophets and in the New He came in Christ. What is man? Man is a creature able to commune with God. Man is really a creature who is able to touch three levels. By the body he touches the world below him, the material world. To this world his body is closely allied by the five gateways of sense; the eye, ear, nose, taste and touch. By the soul we touch the world around us. The soul is the abode of self consciousness, it is the seat of our personality. In the soul our individual character is formed and reigns. Along the soul level lie the faculties of conscience, will, thought, affection, business faculty and all that contributes to our existence as individual units. The third level that man touches is the spiritual. By the spiritual we touch the world above us. From the soul level is a stairway upwards to the spiritual, through it we come in touch with God and the spiritual world. And also from the soul level is a stairway downward to the body by which we come in touch with the world of matter. When we look at our Christian living we have to say with regret that the carpeting up on our spiritual stairway doesn't get near enough use, while the carpeting on the stairway down, the physical is almost worn to a thread. Man, you see, is made in the image of the triune God. God is trinity in Unity, Father, Son and Holy Spirit and each of us is equally a trinity in unity — spirit, soul and body. To illustrate: in the little baby the body first appears, then the soul awakens to recognize, to express its needs, to cry, to talk, to act. While after a while, as the child is taught to close its eyes and pray, a mystic look on the little upturned face reveals its capacity for the unseen, the Eternal, the Divine. It is in the spirit that the birth from above takes place. This we call spiritual birth, the new birth. The Holy Spirit of Christ visits and thus God makes the insignificant glorious in Christ Jesus.

We have seen God's visit in Creation and Redemption but we should also mention that there is still another visit, a visit of glorification. Man is a dying creature — "For since by man came death, by man came also the resurrection of the dead." But in Christ man is a living creature with eternal glory awaiting him. There is no evolutionary process in this glory but man is lifted up, from above. What is man? A worm, a sinner, unworthy, insignificant, unable to lift himself up, totally depraved — but in thought and truth — "What is man?" David gives us the answer — "What is man, that thou art mindful of him and that thou visitest him?" We ask, "what then is man?" Man is the insignificant made glorious in Christ Jesus. A being thought worthy of receiving and containing the image of God; A being thought worthy or redemption; a being though worthy of eternal life. As David says, "Man is a being crowned with glory and honor."

We fall down in humility and can ,say only what David said in the conclusion of Ps. 8 — "O Lord our Lord, how excellent is Thy name in all the earth."

VOOR DE FARMERS

DE VERZORGING VAN ONS MELKVEE

Naast de voeding vraagt de verzorging van het melkvee onze grootste aandacht. Onder de verzorging verstaan wij dan in de eerste plaats het schoonhouden.

Alleen van gezonde en goed onderhouden koeien kan men een goed product verwachten.

Daar is een oud boerenspreekwoord dat zegt: "Borstelen is voederen."

Een stal met goed gevoerde en glanzende koeien is altijd een mooi gezicht. Het kost tijd en geld. Maar het kost meer als men het nalaat. Ik heb nog nooit een boer failliet zien gaan die in alles op en top boer was, maar wel andersom.

De lange wintertijd voor het vee, vooral als ze altijd aan hun plaats gebonden zijn eist veel toezicht. Schoonhouden van de huid. Knippen der uiers. Niet bevuilen met mestdelen. Voldoende ligruimte. Lengte of korte van de stal. Onstaan van stalbenen. Ontstoken of opgezette klauwen. Luchtverversing. Licht en lucht. Temperatuur. Voorkomen van tocht door gebroken ramen of slechtsluitende deuren. Een hele lijst!

Wij moeten maar eerlijk zeggen dat er bij ons allen nog wel iets aan ontbreken zal!

Al deze dingen echter en nog meer eist het Gouvernement bij haar voorgenomen "Stal Controle".

Plaatselijk heeft men dit al door "Health Commits" die maandelijks de farms bezoeken en monsters nemen. Op zuiverheid, reuk, smaak, inrichting van het melkhuis, schoonhouden der melkmachines, enz., enz.

Deze controle slaat tot op heden hoofdzakelijk op de melkproducten bestemd voor de bevolking. Ik schrijf tot op heden want ook de andere melkproducten bestemd voor boter en kaas enz. zal men er in betrekken. Sommige fabrieken zijn al overgegaan tot hogere eisen te stellen aan de te leveren melk, hetgeen geen overbodige eis is.

Als men in de zomer de volle melkbussen aan de weg ziet staan vaak niet afgekoeld, ene grote zure bittere massa, of in de winter bevroren dat er bij het leegmaken meer in bleef dan er uit. Dan moeten wij ons verwonderen dat men er nog iets van kan maken. De wereldmarkt eist kwaliteit en concurerende prijzen. En ieder land, ook Canada, dat niet aan die eisen voldoet, blijft met de producten in de kou staan. Ze zijn onverkoopbaar! Misschien klinkt het wat vreemd, maar export begint in de koestal door de verzorging van ons melkvee.

La'en wij dan hopen dat de overheid een weg mag vinden dat onze beloning voor ons werk tot uiting komt in een prijs die het een genot maakt boer te zijn!

K.

Stijgende vraag naar bevroren voedingsmiddelen in Canada

Bevroren voedingsmiddelen maken in Canada momenteel 4½% van alle in dat land verkochte voedingsmiddelen uit, aldus een bericht in het bulletin van de Bank of Nova Scotia van januari 1961.

Ongeveer 6% van Canada's frambozenoogst; meer dan 33% van de erwten en aardbeienoogst en 25% van alle gevangen vis wordt thans ingevroren. De produktie van bevroren voedingsmiddelen beloopt in Canada 300 miljoen lbs. (135.000 ton) jaarlijks. De import bedraagt 150 miljoen lbs. (67.500 ton). De produktie van bevroren vruchten is in de afgelopen 10 jaar verdrievoudigd, van bevroren groente vertienvoudigd. In vergelijking met 1957 wordt thans twee maal zoveel groente ingevroren.

De grotere vraag naar bevroren voedingsmiddelen wordt toegeschreven aan de uitbreiding van het aantal diepvriesbedrijven; het in zwang komen van huishoudelijke diepvriesinstallaties, de verbetering van de koelkasten en de introduktie van polyethyleen zakken. Door de sterk gestegen produktie daalden de kosten per eenheid niet onaanzienlijk.

Verwacht wordt dat de vraag naar diepvries voedingsmiddelen nog verder zal toenemen, vooral als men de problemen thans nog verbonden aan het transport, de opslag en de verkoop van deze produkten, tot een betere oplossing zou kunnen brengen.

De Canadese winkeliers hebben de moeilijkheden, die ontstonden doordat zij aanvankelijk geen ruimte hadden voor het steeds groter wordende aantal diepvriesprodukten, geleidelijk overwonnen. Thans kunnen zelfs de zeer snel bedervende voedingsmiddelen met succes worden ingevroren. In de nabije toekomst zal naar men verwacht het diepvries-procédé ook worden toegepast op bakkerijprodukten, speciale restaurant- en nationale schotels, verschillende aardappelprodukten en half droge voedingsmiddelen als kant en klare babyvoeding en droge voedingsmiddelen als b.v. gemengde soepen.

Een blik op PRINCE EDWARD ISLAND

Het is heel erg lang geleden dat er op een mooie morgen eens twee scheepjes van ongeveer 60 ton de ongenode gasten waren van de "Gulf of St. Lawrence". Het waren niet de eerste schepen die er op bezoek kwamen. Deze twee echter waren zo diep de Gulf binnengevaren dat de vriendelijke kust van Prince Edward Island hen tegenlachte.

De ontdekker had niet gedacht dat hij zo van harte welkom zou zijn. Deze eerste blanke man die voet aan wal zette was Jacques Cartier, één der eerste grote Franse ontdekkings reizigers. Iemand met veel ondernemingsgeest, bovendien was hij één der beste navigators van die tijd.

Hij zette met zijn mannen voet aan wal aan de Noordelijke kust van het eiland en wel op vier verschillende plaatsen.

In zijn rapport schreef hij ondermeer het volgende: "The land is the fairest that may possible be seen, full of goodly trees and meadows, but no harbours because the land is low and wholly ranged with sands. The fields are full of peas, gooseberries, corn and other small fruits. That it looks like it had been sown and cultivated there. There is nothing lacking but harbours".

Ja, havens waren natuurlijk belangrijk. De volgende dag ging de ontdekker dan ook weer op zoek. Hij volgde de kust, de gehele noordkust, ging af en toe eens aan land en probeerde ook eens te praten met de bewoners, de Micmac-indianen. Een scherpe wending van de kust naar het zuiden bracht hem aan de westkust. Ook die volgde hij totdat hij aan de andere kant land zag. Daaruit maakte hij op dat hij in een grote baai was aangekomen. Was hij toen maar doorgevaren dan had hij nog enkele prachtige natuurlijke havens kunnen zien en ook nog kunnen ontdekken dat dit land een eiland was! Dat wist hij echter niet. Toen was het 2 Juli 1534.

Daarna werd dit land weer met rust gelaten en de naam bleef nog steeds: "Abegweit". Dit is de Indiaanse naam voor P.E.I. en betekent "Wiegend op de golven", of "Geankerd in de luwte der kust". Een andere Indiaanse naam is "Minego" en betekent: "Het Eiland". Nog dagelijks wordt deze uitdrukking gebruikt om, even als vroeger, er mee aan te duiden dat P.E.I. het eiland bij uitnemendheid is.

Dit eiland was toen Frans bezit. Er werd niet veel meer gedaan dan vissen in de wateren rondom. Van een blanke bevolking was helemaal geen sprake.

Bij de Vrede van Utrecht in 1713 tussen Engeland en Frankrijk kwamen New Foundland en Nova Scotia van Frans in Engels bezit. De Franse immigranten moesten deze streken binnen 1 jaar verlaten en velen trokken naar St. Jean (Franse naam voor P.E.I.) dat nog Frans eigendom was. Veel is er van deze mensen niet achter gebleven. Op twee gezinnen na trokken allen door naar Quebec.

Later besloot de Franse regering om het eiland te bevolken en daardoor de overhand te hebben in de handel en visserij en in de Gulf in 't algemeen.

Pas in 1720 begon er schot in de immigratie te komen. Ook rekent men wel dat de geschiedenis in deze tijd pas *echt* begon. De immigratie stond onder leiding van Count St. Pierre.

Deze man heeft het echt goed aangepakt. Veel beter dan velen na hem.

Hij zond 3 schepen met immigranten met hun huishouden en uitrusting naar P.E.I. Bij aankomst waren er al huizen voor hen gebouwd zodat ze niet onder de blote hemel behoefden te overnachten. Ter bescherming was er een ford met 8 kanonnen en 30 soldaten. Direct werd er een groot kruis opgericht en men begon een kerk te bouwen. Deze kolonie wordt in de volgende jaren telkens versterkt. Vele immigranten werden in die tijd aan 't strand afgezet en moesten zich dan maar zien te redden. Wij kunnen ons niet indenken dat deze mensen echt van de grond af moesten beginnen. Niet te vergeten al de tegenslagen van natuur, brand, oorlog, zeerovers enz. Laat ik er eens een paar van naar voren brengen, b.v. De muizenplagen. Deze muizen kwamen in grote getalen opzetten en aten alles op in zeer korte tijd. Ze leefden in de bossen en als er geen voedsel meer voor hen was, gingen ze er op uit. In een lange dunne stroom kwamen ze dan uit het bos op zoek naar eten.

Zodra ze op bouwland kwamen, verspreidden ze zich en aten alles op. Daarna ging het in één grote menigte verder en ze vernietigden alles wat op hun weg kwam. Eigenaardig is dat, wanneer zo'n stroom muizen op water stuitte, ze in grote getale achter elkaar het water in renden en daar verdronken.

Een ander geval. Eens kwam een oorlogschip de haven van een aardige nederzetting binnen varen. Nadat men het schip vastgelegd had begon men direct met het aan boord brengen van alles wat maar enige waarde had. Alle gebouwen werden verbrand en de mensen vluchten het bos in om ergens anders opnieuw te beginnen.

In 1758 werd P.E.I. Engels bezit, maar daarmee waren de moeilijkheden voor de bewoners niet afgelopen. Er waren ongeveer 5.000 mensen op het eiland, het grootste merendeel van Franse afkomst. De Engelsen dachten dat deze mensen wel eens tegen hen zouden kunnen gaan vechten en allen die niet uit eigen beweging wegtrokken, werden op een schip geladen en in Frankrijk ingeruild voor Engelse krijgsgevangenen. Twee schepen met deze mensen zijn in een hevige storm vergaan.

Zo was het eiland dan weer ontvolkt. Hoe grondig dat was aangepakt, blijkt wel uit het feit dat er in 1770 al met al 150 families aanwezig waren, waarvan slechts 5 in het bezit waren van onroerende goederen. De andere grootgrondbezitters woonden in Engeland. Zij hadden het beheer over die gronden, op voorwaarde dat er binnen 10 jaar op elke 100 acre een inwoner was. Ook moest er een soort belasting per acre betaald worden. Daarop moest de plaatselijke regering hun werkzaamheden blijven voortzetten. Ongelukkigerwijs trokken de grootgrondbezitters zich niets aan van deze voorwaarden met het gevolg dat er van immigratie niets terecht kwam, dat duizenden acres niet ontgonnen werden en dat regeringspersonen niet betaald konden worden. Iemand, die hier toen aangewezen werd voor een regeringsbaantje moest zelf wel aardig kapitaalkrachtig zijn ,anders moest men haast van honger sterven.

Het was erg moeilijk om de grondbezitters aan te pakken omdat die in Engeland genoeg in de melk te brokkelen hadden. Deze "landquestion" met al z'n haken en ogen heeft 100 jaar bestaan en heeft de goede ontwikkeling ook net zo lang in de weg gestaan! Gelden die de Engelse regering beschikbaar stelde voor openbare werken, zoals marktgebouw, gevangenis, kerk enz. werden hier direct opgeslokt om de particuliere schulden van de regeringspersonen af te lossen. Het heeft ook bijna een eeuw geduurd voordat de kerk in gebruik kon worden genomen.

De eerste eeuw onder Engels bestuur werd gekenmerkt doordat een ieder deed wat goed was in zijn eigen ogen.

De volgende keer weer iets anders over Prince Edward Island, Canada's Garden Province!

G. v. K.

SAFETY TIP

Pumping rapidly on the brake pedal is the safest way to stop on ice or other slippery surfaces, says Hal Wright, safety specialist. The pumping prevents continuous locking and skidding of the wheels. Remember: once your car's wheels lock, your car is out of control.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke Jans is na de dood van haar eerste man hertrouwd met de predikant Bogardus, wiens leven ze deelde temidden van zelfzuchtige kolonisten en vijandige Indianen in de 17de eeuwse kolonisatie van Amerika. Maar ze werd opnieuw weduwe toen dominee Bogardus schipbreuk leed op een tocht naar Holland. Ze verhuist van Nieuw Amsterdam naar Rensselearswijck, waar zij Brant van Slichtenhorst ontmoet die het bestuur voert. Brant komt in conflict met Pieter Stuyvesant de directeur-generaal van Nieuw Nederland.

(54)

Sedert het ogenblik waarop Anneke Jans haar oudste dochter Sara vóór zich had zien staan, had zij zich hoe langer hoe meer teruggetrokken van de dagelijkse dingen.

Toch ontging haar weinig. Ook als zij schijnbaar sliep, was haar gehoor scherper dan haar omgeving vermoedde.

De eerste weken na de aankomst van Sara voelde zij zich veel beter, al verliet zij het bed niet meer. De regelmatig terugkerende benauwdheden matten haar af; zij voelde toen wel dat haar einde naderde.

Na het maken van haar testament zonk zij terug in een diepe vermoeidheid. Het verschil tussen dag en nacht begon te vervagen. Het gebeurde nu wel dat zij daags veel sluimerde, doch gedurende de nachtelijke uren met geopende ogen wakker lag. Dan gebeurde het dat de zonden van haar jeugd, haar zucht tot behagen, haar overgave aan het leven der zinnen en haar geringe godsvrucht haar benauwden. Had zij zich niet in de jaren van De Laetsburg het ongenoegen van de Patroon op haar hals gehaald door met diens geld en goederen een handeltje op te zetten? Zij had het gedaan met moeder Trijn en Marretje; het was zo verleidelijk en de patroon was ver weg. Er was geld van de patroon bij ingeschoten — de rekeningen bij de compagnie klopten niet.

En had zij haar lot niet in eigen hand genomen door Govert Loockermans te versmaden voor Bogardus? Het vooruitzicht domineesjuffer te zullen worden had haar verleid tot een spel met de jonge predikant, zoals zij nimmer gespeeld had. Zij was door het oog van een naald gekropen toen Griet Reynierse haar als prooi had besprongen.

O —God.... bad zij. Wees een genadig God om Christus' wil.

De grote ommekeer was gekomen toen zij nog eenmaal het bed had verlaten en Sara, binnenkomend, haar ineengedoken zag zitten in ontredderde toestand.

Toen zij weer op haar bed lag, de rug gesteund door kussens, bemerkte Sara dat Annekes linkerhand bewegingloos bleef liggen. Ook begon de borst vol te lopen.

Zij waarschuwde ijlings de jongens; die zaten, de ogen strak gericht op de zieke, het ogenblik van haar dood af te wachten.

Jannetje en Rachel liepen geruisloos door het huis. Er werd slechts fluisterend gesproken.

De nachten waren lang — zij besloten beurtelings te waken.

Het gebeurde wel dat Jonas midden in de nacht, bij het flauwe schijnsel van een olielampje, plotseling bemerkte dat moeders ogen hem volgden.

— Moeder.... zei hij zacht. — Moeder.... kènt u mij nog.... ik ben Jonas....

Hij zag haar lippen flauw bewegen tot een glimlach. Toen zei hij, wat hij als kind ontelbare malen tegen haar had gezegd: — Zal ik voor u zingen?

Hij sloot de kamerdeur en schoof zijn stoel dichter bij het bed. Anneke Jans had zich reeds losgemaakt van de tijd. Zij zwierf door het land van haar jeugd aan de hand van haar moeder. Zij zag de Maas in Limburg, het was lente en alle vruchtbomen bloeiden.

Een stem vroeg: Wil je wel naar Nieuw Nederland? Ze keek in de vriendelijke ogen van de patroon Kiliaen van Rensselaer. Zij stond voor hem in zijn grote huis In 't gekruiste Hart op de Keizersgracht. Zij stond tussen moeder en Roelof Jans in en knikte heftig van ja, omdat zij niet kon spreken.

Zij zag de deur opengaan en Bogardus met een wijnrode lap stof binnenkomen. Hij keek niet eens naar Roelof Jans en vroeg: Wil je mijn vrouw worden? Ze zei: Dat kan toch niet dominee — en keek naar Roelof.

Moeder Trijn zei tegen de patroon: Een vrouw is niet veel. De patroon vroeg iets aan moeders oor, doch moeder knikte ontkennend. Het is een familiegeheim, zei moeder.

Het schip slingerde nu hevig. Boven het rumoer van de storm uit hoorde Anneke duidelijk haar naam roepen. Anneke! Anneke! O God, dacht zij. Nu gebeurt er iets.

— Kent u mij nog, moeder?

Zij keek en zag Jonas aan haar bed zitten. Haar kleine Jonas.

Zij opende haar lippen, doch kon geen geluid uitbrengen.

Zij zag niet de twee engelen die om haar ziel streden. Een zwarte engel en een witte engel. Ook Jonas zag de engelen niet.

Hij volgde de inspraak van zijn hart en, in de wetenschap dat niemand hem kon betrappen, zong hij alle verzen van de twee en veertigste psalm. Hij dacht: misschien hoort moeder het nog — misschien hoort ze het nog.

Toen hij klaar was met zingen, bevochtigde hij haar lippen met een nat doekje.

Hij beheerste zijn ontroering toen hij bemerkte dat er tranen uit haar ogen welden.

Toen zij de volgende nacht allen in de kamer waren omdat het einde elk ogenblik verwacht kon worden, lag Anneke Jans met open mond te hijgen. Haar ogen waren open, doch zij herkende niemand meer.

Omdat het zo lang duurde, begonnen de jongens over alles en nog wat te praten. Er was veel aanloop geweest.

Tenslotte werd er weinig meer gesproken. Soms schrokken ze op door een droge snik van Jan, die het te kwaad kreeg. Niemand zag het gevecht tussen de zwarte en de witte engel dat voortduurde tot de laatste ademtocht.

Op dat moment sneed de zwarte engel met een scherp zwaard een dunne draad door.

De kinderen zagen met licht afgrijzen in een ondeelbaar ogenblik het gezicht van Anneke Jans in een snelle pijnlijke kramp vertrekken.

— Nee.... nee.... zei Sara hoofdschuddend.

Maar dat de witte engel de strijd gewonnen had bleek wel uit de meisjesachtige vrede welke er, na het verscheiden, uitstraalde van het gelaat van Anneke Jans.

— Ik heb nooit zo iets moois gezien, mompelde Jan.

Hij kon er niet genoeg van krijgen naar haar te kijken.

Sara wist uit ervaring dat dit niet lang zou duren. Zij had vele mensen zien sterven. Toch was ook zij onder de indruk van de glans der vernieuwing op het gezicht van haar dode moeder.

Zacht nam zij haar broer bij de arm.

— Kom, zei ze.

Hij keek haar aan. Er was niemand meer in de kamer.

Zij trok zijn hoofd naar haar toe en gaf hem een moederlijke kus.

Ze keken samen nog eenmaal naar de dode.

— Zouden we niet dankbaar zijn voor alles wat ons in moeder is geschonken? vroeg Sara.

Hij knikte stom en liet zich gewillig wegleiden.

Toen de dag aanbrak en het dode lichaam was afgelegd, was Anneke Jans reeds stoffelijk overschot geworden.

Sara voelde zich, ondanks de aanblik van de eerste lentemorgen, plotseling zeer vermoeid.

Toen ik kort na moeders overlijden, domine Schaets tegenkwam, vroeg ik hem zijn dochter Anneke bij mij aan te sturen. Hij keek mij even verwonderd aan.

Blijkbaar werd hij gerustgesteld door een glimlach mijnerzijds. Zij kwam reeds diezelfde middag.

Het was vreemd haar te ontvangen in moeders huis, dat, sedert het uitdragen van Anneke Jans, voor mij een dood huis was geworden.

Nu het meisje tegenover mij zat, besefte ik pijnlijk dat wij elkaar te weinig kenden om vertrouwelijk te zijn. Bovendien moest ik iets overwinnen om gewoon te doen.

(Wordt vervolgd.)

De Waanzinnige Wereld

EEN BOEKBESPREKING

door Rev. Louis Tamminga

Zeg aan het volk: er is zwaar
weer op til!
— Maar, Heer, het is al jaar
en dag zwaar weer. —
Nochtans: er is nog zwaarder
weer op til!
— Maar, Heer, geloven doet
men het niet meer. —

De profeet van deze boodschap is Alfred De Ligne, vooraanstaand Belgisch theoloog en cultuurkenner.

Zijn profetie is opgetekend in een boek, dat pas bij T. Wever, Franeker is verschenen: DE TIJD ALLER TIJDEN.

Het is goed om de last van deze boodschap kort te schetsen. Want wij leven in deze wereld, en bezinning is niet een overdadige weelde onder ons. Waarmede niet is gezegd, dat Alfred De Ligne geen zwakheden vertoont in zijn hartstochtelijke oproep aan de mensheid om tot inkeer te komen. Daarover straks. Nu eerst de boodschap.

De Ligne's uitgangspunt is: mens tegenover God.

De zelfverheffing van de mens vindt een nieuwe mijlpaal in de wereld van de Renaissance: de "lente", die de mensen "verloste" uit de grijsheid van de Middeleeuwen en de bedding groef voor het nieuwe leven: menselijke drang naar kennis, bevrucht door de schatten der her-ontdekte antieke beschaving, oprukkende om de schepping te veroveren. In deze opmars der Europese cultuur hield de kerk geen tred met de vooruitgang: niet God, maar de *mens* werd de spil waarom zich alles draaide. Op deze humanistische wortel stoelen zich voortaan de meest uiteenlopende levensuitingen in de moderne wereld: de twijfel van Kant, het rationalisme van Descartes, de romantiek van Goethe, de Uebermensch van Nietzsche, de somberheid van Ibsen, de vasthoudende hoop van Wilson, de waanzin van Hitler, de verslagenheid van Einstein.

De wanhoop, angst, chaos en genotzucht van de na-oorlogse jaren zijn de onontkoombare resultaten van deze worsteling tussen God en mens. Alleen is het tempo van de noodlottige vaart der gebeurtenissen angstwekkend versnellende. Plato schreef zijn wijsheid op bij het licht van een oliepitje; 2200 jaren later, aan het begin der negentiende eeuw, mopperde de dichter Schiller nog op hetzelfde soort pitje. Sindsdien is de technische verovering van de stoffelijke wereld een welhaast voldongen feit feit geworden. De Franse denker-medicus Alexis Carrel schreef jaren geleden al: "de enorme voorsprong, die de wetenschap der onbezielde dingen heeft op de studie van de bestemming der mensheid is een der meest tragische gebeurtenissen in de mensengeschiedenis." En Mauriac schreef in 1946: "de meest verrassende ontdekkingen op het gebied van leven en stof vallen samen met zulk een devaluatie van de menselijke persoonlijkheid, dat men tot ver voor de christelijke tijdrekening moet teruggaan om de mens zo behandeld te zien, nog niet eens als een dier, maar als een ding."

De wetenschap heeft onze techniek wonderlijk vervolmaakt voor *massaproductie*, maar heeft gefaald een antwoord te geven op het probleem van de wanverhouding tussen productie-capaciteit en nuttig gebruik van het geproduceerde. In een wereld, die barst van opgestapelde goederen zien wij de wanhoop verschijnen als het donkere spook op het feest. Voor de bergen rijkdommen zuchten millioenen afgedankten. De werkloosheid strekt haar zwarte vleugels uit over onze gouden eeuw en slaat wonden in talloze gezinnen.

Inmiddels wordt de balans opgemaakt inzake de bijdrage van de Westerse beschaving aan het *Oosten*. Wie stilstaat en ziet naar de dolle gang der gebeurtenissen in Azië en Afrika komt onder de indruk van de algemene roering onder de kleurlingen. Iets ontzaggelijks heeft zich in beweging gezet, levenswoelingen nog nimmer van te voren gezien. De Westerse beschaving-zonder-God heeft niet de innerlijke kracht om deze vloeden te stuiten of in goede banen te leiden.

In deze cultuur heeft de *kunst* alleen maar fragmentarisch het heimwee naar het goddelijke vertolkt. De armoede, twijfel en onbestemdheid zijn haar thema geworden. "De kunst ziet reeds de beelden van een ondergang waarvan wij nauwelijks de contouren ontwaren". En de typering kwam van de Russen: "waar geen vissen zijn, daar is ook de krab een vis."

Slijkliteratuur, schildering van het subnormale, sexualiteit en sadisme komt als een reuzengolf over een nieuwe generatie: de leiders en dragers van de wereld van morgen. *Muziek* als de weerklank van het juichen of zuchten van mensenzielen, geeft in schokkende sprake de schrille wanklanken van de verscheurde harten weer, de kreten van de collectieve mensenziel. Deze ontwikkelingsgang heeft een duizelingwekkende vaart genomen. Een eeuw geleden reeds schreef Carlyle: "de kampstrijd des levens is geweldig geworden, de renners trappen op elkaars hielen, wee degene die blijft staan om zijn schoenriem vast te binden."

Verdragen waarop wij nog onze veiligheid bouwen zijn heel betrekkelijk geworden: "een heilig verbond tussen natiën is een stukje papier, bevestigde eden zijn gesuikerde leugens" (Major J. F. C. Fuller). De ethiek van de oorlogsvoering is een huiveringswekkende leegte. "Alle machten waren steeds vredesmieren, die er immer op uit waren de oorlogsmieren te verdelgen" (Frederik van Eeden). *De wereldbevolking* groeit in grote snelheid. Hongerige mensen worden wanhopige mensen van zinneloze daden. Een hond philisopheert niet over een stok zoals zijn meester. In de achtertuin van de wereld zijn geen afstanden meer. De opmerking van de Nederlandse fysicus, H. A. Lorentz, voor de wereldoorlog: "Ik voel me gelukkig tot een volk te behoren, dat te klein is om grote dwaasheden te begaan", werd een ironische profetie, toen zijn formules mede werden gebruikt om de atoombom te vervaardigen, die in een seconde 80,000 mensen doodde en 70,000 verminkte in Hiroshima. Toen Einstein de berichten doorgezonden kreeg huilde hij als een kind. Drie dagen na de ramp van Hiroshima vertrok de vliegenier Cheshire met bestemming Kohura. Maar Kohura was onzichtbaar door de wolken die dag. Men besloot door te vliegen naar Nagasaki. Op 8000 meter werd over het lot van 100,000 mensen beslist. Een zee van vuur maakte van Nagasaki een hels tafereel. Een jaar later sprak Winston Churchill: "de donkere eeuwen kunnen terugkomen, het stenen tijdperk kan nederdalen op de glanzende vleugels der wetenschap . . . de tijd kan kort zijn".

Diepe bresse werden geslagen in het humanisme, maar het "menselijke" werd er niet uit geslagen. nog staat mens tegenover God. Franz Matzke's kenschetsing van de jongere generatie geldt voor heel de mensheid: "in onze zwevende toestand voelen we ons volkomen veilig. Wij voelen de gelatenheid, wij zien de diepte van de zinloosheid van alle dingen, maar onze ironie blijft boven de afgrond glimlachen". Inderdaad, ontaarde dwergen kunnen geen Uebermenschen baren. De grijze Spaanse dichter Unamuno sprak bij de rectoraatsoverdracht te Salamanco: "Ik heb alle geloof in de jeugd verloren, de tegenwoordige jeugd is ziek, slap, gedegenereerd, zij heeft geen geloof meer, de jeugd is van de duivel bezeten, Europa is van de duivel bezeten, beide zullen in waanzin sterven." Een verslaggever van het modernistische Amerikaanse blad, "The Christian Century" stond na de eerste wereldoorlog als ooggetuige bij de tekening van het Kellogg-Briand pact in Parijs. Zijn verslag glom van optimisme: "heden werd de internationale oorlog uit de beschaving verbannen." Nooit geen oorlog meer. In 1945 werd datzelfde blad, "The Christian Century", gevraagd commentaar te leveren op de rapporten van de openmaking van de massagraven te Rowno en Dubno in de Ukraine. Dr. Charles C. Morrison schreef toen: "het zal nog lang duren alvorens de satanische taferelen van als brandhout opeen gestapelde lichamen, van dijken riekend vlees en beenderen, uit onze geest zullen zijn uitgewist. Buchenwald en andere gedenkplaatsen openbaren de diepte waarin de mensheid zinken kan . . . Wij zijn stervend, stervend in al onze instellingen, onze ganse beschaving is stervend in de zonden, die hun hoogtepunten bereikt hebben."

En daar bleef het bij.

• • •

Wat zullen wij verder van deze dingen zeggen?

De gematigde lezer zal deze beschouwing van eenzijdigheid betichten.

Dat is ze ook. De Linge zou zelf niet ontkennen, dat het spreken over "de mensheid" altijd iets eenzijdigs in zich heeft. Want er is geen mensheid, maar vrouwen en mannen en kinderen en grijsaards. En in de razernij van onze dag zijn er de ontelbaar vele getrouwen in de landen der wereld: de voorbidders, de oprechten, de vreugdevollen, de barmhartigen, de godzaligen, de liefhebbenden, de geestdriftige jongeren, de eerlijken, de onbekende goedwillenden, die altijd weer de wereld in het goede spoor helpen. Er is nog Gods almachtige hand, die het kwaad aan banden legt, die vele schone dingen liet maken door Zijn schepselen. Ook in onze dag.

Maar in ons streven en in onze idealen komt ons het totaalbeeld van de mensheid weer voor ogen. Wij hebben het geweten. Het roept tot geloof, tot liefde, tot offer, tot inkeer, tot de Christelijke actie.

"En gelijk het geschiedde in de dagen van Noach, zo zal het ook zijn in de dagen van de Zoon des Mensen: zij aten, zij dronken, zij huwden en zij werden ten huwelijk gegeven tot de dag waarop Noach in de ark ging en de zondvloed kwam en allen verdelgde".

Dit is een volk, dat brood en
spelen wil,
niet voor één keer, maar
telkens, telkens weer,
het lacht en danst . . .
Profeet, sta op! Profeet, ga
profiteren,
want voordat Ik als rechter
komen zal,
moet zich Mijn volk geheel tot
Mij bekeren!

INDUSTRIALISATIE IN NEDERLAND

De welvaart in Nederland valt voor een deel te verklaren uit het feit, dat vele buitenlandse ondernemingen dochtermaatschappijen in Nederland hebben opgericht, dan wel investeringen in bestaande ondernemingen hebben gedaan.

Volgens berichten van de Nederlandse Ambassade in Ottawa is alleen reeds in 1960 dit het geval geweest met 43 buitenlandse industrieën. Deze allen waren metaal- of chemische bedrijven.

Het volgende staatje laat zien hoeveel buitenlands kapitaal Nederland sinds de tweede wereldoorlog is binnengekomen in de vorm van dochterondernemingen of deelname in bestaande bedrijven.

Land van herkomst	*Bedrijven*
Ver. Staten	170
Groot Brittannië	60
België	28
Duitse Federale Republiek	33
Zwitserland	21
Zweden	15
Frankrijk	10
Canada	3
Andere landen	14
	354

HULPVERLENING AAN CHILI IN NEDERLAND

Als resultaat van de actie van de Christelijke Gereformeerde Vrouwen Verenigingen konden met het MS Achilles, dat op 17 february van Amsterdam vertrok opnieuw 51 kisten met in uitstekende staat verkerende gebruikte kleding naar Dr. Irwin Steele, de leider van International Christian Relief in Chili worden verzonden. De KNSM zorgde ook ditmaal voor gratis vervoer.

Subscriptions

"Youthful Outlook"

Please be sure that your name and address are mentioned either on the envelope or on a separate note when you send in your subscription fee for "Youthful Outlook".

We have received payments, which we cannot trace. Would those who paid, but who did not mention their names, be so kind as to inform us when they made their payment?

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

For Boys and Girls

•

GOOD WORK IN OUR CHRISTMAS CONTEST

•

Again it was much fun to receive your letters with the entries for the "Christmas-holiday Contest".

We certainly got a big pile of letters. Even though this Contest was more difficult than the last one we still received almost a hundred letters.

It was very pleasant to read all the stories that many of you sent in. But you can understand that it took us quite a long while before we had everything checked. Now it is all done and we will give you the results in the list below. We knew that the puzzle was quite difficult this time and we were really surprised that 18 out of all the contestants had everything right. We could not publish the results of all of you, therefore we print only the names of the 18 boys and girls who had every picture right. The difference in points counts for neatness, colouring, information and appearance for which you receive points too, as you know.

Many boys and girls had marks between 60 and 70 and most of you have done very well.

Congratulations to those who won a prize. They find their names in capital letters on the top of each list and they will soon find their prize, a nice book, in the mail.

There were also boys and girls who lost points because they did not read what was asked.

Like this tricky one! The question was:

A province of Canada of which the capital is famous for its large railway yards. The answer is *Manitoba*, because we asked for the Province and *not* for Winnipeg, the capital. Remember that building Athens in Greece? One of you described it as: "the remains of an historic church building or a parliament building nowadays!"

Pritty good isn't it?

Quite often we received letters with humoristic information of all the pictures and many children did quite a lot of work on it which we certainly appreciate.

For example this one:

"Paris is where you find the tower of Eiffel.

In Holland there are windmills, it is also the place where my parents lived.

We also received a letter from two little girls in which they wrote: We did like this contest and we found most of the answers in our encyclopedia!

Now this picture of Buddha in Japan. One of our contestants gave us some good information about it. Just think that in this statue of Buddha the eyes are made of gold and the mouth is one yard wide. Would not that be wonderful to see?

Are you anxiously waiting for the next puzzle, well, it might be soon! But then we expect many more entries from our boys. Come on, boys, don't let the girls beat you!

OUR LIST OF GOOD ENTRIES

Girls:	*Age:*	*Score:*
1. *IDA HIEMSTRA*		
Telkwa, B.C.	8	99
2. *LETTA VAN DE SPRUIT*		
Orono, Ont.	12	96
3. *Ellen vander Lende*		
New Westminster, B.C.	13	95
4. *Annette Hiemstra*		
Telkwa, B.C.	9	93
5. *Anne Leenheer*		
Beverly, Alta.	11	92
6. *Annie Post*		
Chesterville, Ont.	9	92
7. *Annie Boot*		
Rocky Mountain House, Alta.	10	90
8. *Bertha Stolte*		
Alhambra, Alta.	11	88
9. *Nancy and Elsie Nederlof*		
Edmonton, Alta.	10, 11	87

Boys	*Age:*	*Score:*
1. *MARTIN v. d. LENDE*		
New Westminster, B.C.	9	97
2. *BILLY DIEPENVEEN*		
Beverley, Alta.	9	95
3. *Louis Kwantes*		
Vancouver, B.C.	11	93
4. *Paul Buma*		
St. Thomas, Ont.	11	91
5. *John Post*		
Chesterville, Ont.	10	91
6. *Benny Doornbos*		
Hastings, Ont.	10	90
7. *Dick Steenstra*		
Sarnia, Ont.	13	88
8. *Bert van Holst*		
Mount Pleasant	15	87
9. *Martin De Vries*		
Katabeka Falls	13	87

Here is something else for all of you. See these cute little birds on the picture? Guess what? They are talking about the contest.

Listen and try to be quiet, maybe you can hear them talk.

MOTHER BIRD: I am so proud of all these children. Look at the good results of this contest!

FATHER BIRD: Yes, they really surprised me!

MOTHER BIRD: And I'm sure that more entries will be received the next time. Don't you think so Dad?

But Father Bird did not believe this. What is it going to be boys and girls? Who is right, Mother or Father Bird.

We are wondering!

DE ONTWIKKELING VAN HET MODERNE ISRAEL

De *American Hebrew Christian* wijst er op dat, nadat de Joden in het jaar 137 na Christus uit Palestina werden verbannen, Palestina geen onafhankelijke staat is geweest totdat het nieuwe Israel werd geboren.

Ofschoon de Joden echter in het jaar 70 door de Romeinen werden overwonnen en in 137 door hen werden verbannen, hebben ze het land nooit geheel verlaten en ze hebben steeds weer getracht hun gemeenschappen daar opnieuw op te bouwen. Ook hebben zij nooit hun recht op hun oorspronkelijk vaderland opgegeven. Toen in 1881 de moderne Zionistische vestiging begon was het land over het algemeen dor en ledig. In een gebied van 10.000 vierkante mijlen woonden slechts 300.000 mensen. Daarvan had zich slechts de helft in dit land gevestigd, ze waren nakomelingen van soldaten en slaven, die gedurende de eeuwen door de verschillende overwinnaars in dit land waren binnengebracht. In 1881 telde de Joodse bevolking 25.000 zielen, in 1914 was dit 80.000. In 1917 hebben de geallieerde mogendheden door de Balfour Declaratie de historische rechtvaardigheid erkend van de Joodse aanspraak op hun land en op hun recht daarheen terug te keren en het te herbouwen. In 1922 werd door de 52 leden van de Volkenbond eenstemmig eenzelfde besluit genomen. In 1936 waren er 400.000 Joden in het land. In 1948, toen de staat Israel werd gevestigd waren er 650.000. Op 29 november 1947 hebben de Verenigde Naties, met een meerderheid van meer dan tweederde, in de internationale wetten de vestiging van de staat Israel bekrachtigde.

SURPLUS

De *Hadassah News letter* brengt het nieuws dat het land van "melk en honing" dat tot voor korte tijd leed aan een gebrek aan voedsel, zich nu baadt in een overvloed van in Israel gekweekte voedsel-producten en evenals de Verenigde Staten en verschillende andere landen tobt met de beproevingen van agrarische overproductie.

Er is een enorme uitbreiding geweest van in cultuur gebrachte gronden. De geïrrigeerde gronden zijn verviervoudigd, de opleiding van jonge boeren is sterk uitgebreid. De meesten van deze komen uit Oosterse landen.

Gedurende de afgelopen 10 jaar zijn ongeveer een millioen mensen in het land opgenomen, ongeveer 400.000 ha woest land zijn gemaakt tot vruchtbare cultuurgrond. Iseraëlische boeren hebben tal van prijzen behaald en kampioenschappen gewonnen. De melkproductie per koe wordt slechts door Holland overtroffen, de kippen leveren het gehele jaar door een grote productie, in sommige districten behaalde men verleden jaar een suikerbietenoogst van p.m. 100 ton per ha.

Men heeft zich toegelegd op artikelen, die in bepaalde districten de beste resultaten geven. In de noordelijke Jordaan-valleien, waar het klimaat sub-tropisch is, specialiseert men in tomaten, aardbeien en rozen. Een andere specialiteit is meloenen. De schrijver van dit artikel zegt dat de boeren van Israel evenals de boeren in andere landen graag klagen over zware tijden, lage prijzen, slecht weer enz., maar als men hen bezoekt krijgt men de indruk dat de meesten van hen het best maken. De snelle uitbreiding van de cultuur heeft echter wel geleid tot een zekere overproductie, die noodzaakte tot verschillende regeringsmaatregelen.

MINERALE RIJKDOM

Geologische onderzoekingen hebben aangetoond dat de Negev woestijn buitengewoon rijk is aan verschillende waardevolle grondstoffen. Men heeft vastgesteld dat de bodem in de zuidelijke Negev in de buurt van Timna zeker 20 millioen ton kopererts bevat. Het is zelfs waarschijnlijk dat deze voorraden nog 20 millioen ton groter zijn. Timna is de streek waar koning Salamo zijn mijnen had, die door de bijbel beroemd zijn geworden.

De Dode Zee blijkt enorme hoeveelheden aspalt-houdende rots te vatten welk materiaal kan worden gebruikt om electrische stroom op te wekken. Daarnaast zijn er verschillende andere belangrijke grondstoffen. Verleden jaar werd reeds 100.000 ton kali geproduceerd waarvan het grootste gedeelte werd geëxporteerd.

JAMES SHAVER WOODWORTH

en het Socialisme in Canada

door Drs. M. Vrieze

II

In het rampjaar 1939 sloten Hitler-Duitsland en Stalin-Rusland een onderling niet-aanvalsverdrag, en daarmee bezegelden nazi's en communisten Polens lot. De oorlogsmachine begon te rollen. Het zou jaren nemen voor ze tot staan zou kunnen worden gebracht. De vrije wereld keek verbouwereerd en ontsteld toe. De Britse oorlogsverklaring volgt. Het Canadese parlement wordt tot een bijzondere vergadering opgeroepen. Wat gaat Canada doen?

De leiders en de parlementsleden van de C.C.F., acht en twintig in getal, komen hals over kop bijeen, want er is twijfel over wat de C.C.F. zal moeten zeggen wanneer Canada zich gaat beraden op wat er nu te doen staat. Drie dagen duurt hun beraadslaging en in deze drie dagen voltrekt zich de tragiek over het leven van C.C.F.'s leider, James Shaver Woodworth. Met vier stemmen meerderheid wordt een besluit aangenomen over de houding van de partij. De C.C.F. zal dan wel niet gunstig staan tegenover een voluit deelnemen aan de krijg, maar algehele neutraliteit wordt uitgesloten. Woodworth heeft geen andere mogelijkheid dan zowel zijn leiderschap als zijn partijlidmaatschap opgeven.

De tragiek wordt door de andere partijleiders wat verzacht. Woodworth mag in het parlement zijn mening zeggen, al zal Coldwell nu verder het officiele partijstandpunt bekend maken. Woodworth wordt straks ere-president van de partij, maar dan inderdaad zo dat alle nadruk valt op het eerste deel van dat woord en geen enkele nadruk meer op het begrip president. Zijn rol is uitgespeeld. Als een gebroken man sterft hij twee jaren na die tragische vergadering in het eerste jaar van de oorlog.

Zeven jaren voor het uitbreken van de oorlog, in Mei 1932, werd de Co-operative Commonwealth Federation opgericht. Mannen van naam in de arbeiderswereld waren daar bijeen in het kantoor van William Irvine, in de Parliament Building in Ottawa. Robert Gardiner van de U.F.A., Coldwell van de Saskatchewan Farmer-Labour Party, en natuurlijk Woodworth die unaniem tot president der nieuwe politieke organisatie werd uitgeroepen.

Korte tijd later zijn de mannen van deze nieuwe partij opnieuw bijeen in de stad Calgary en een voorlopig, kort program wordt ontworpen. Een socialistisch program. Men pleit al meteen voor uitbreiding van de wettelijke regelingen der sociale zekerheid, de socialisatie van de medische verzorging in Canada, de socialisatie van de financiele instellingen, de banken, de openbare nutsbedrijven en de natuurlijke bronnen van het land. En het scherpe afwijzen van alles wat zweemt naar een economie die uit is op winst is gesteld op zulk een wijze dat er geen vergissing mogelijk is of hier is een overtuigd, zij het allerminst origineel socialisme aan het woord.

Dit radicaal socialisme wordt nog eens extra en uitvoerig de natie bekend gemaakt in het zgn. Regina manifesto van 1933.

"The C.C.F. is a federation of organizations whose purpose is the establishment in Canada of a Co-operative Commonwealth in which the principle regulating production, distribution and exchange will be the supplying of human needs and not the making of profits. We aim to replace the present capitalist system, with its inherent injustice and inhumanity, by a social order from which the domination and exploitation of one class by another will be eliminated, in which economic planning will supersede unregulated private enterprise and competition, and in which genuine democratic selfgovernment, based upon economic equality will be possible . . . we believe that evils can be removed only in a planned and socialized economy in which our natural resources and the principal means of production and distribution are owned, controlled and operated by the people".

Dit citaat behoeft, voor wie enigszins op de hoogte is van het socialisme, geen nader commentaar. In de veertien programmapunten die volgen op de introductie waaruit we citeerden duiken alle bekende punten op. Socialisatie, planning voor vrijheid, een nationale Labor Code, een typerende belastingpolitiek en een commissie van psychiaters, psychologen, sociale werkers en sociaal gezinde(!) juristen die de wet maar eens wat humaner moeten maken en haar in overeenstemming brengen met de noden van het volk!

In alles ontdekken we de hand en de vruchtbare pen van de socialistenleider Woodworth.

Hij had, dat is voor wie een blik werpt op wat in die tijd in andere landen, vooral in Europa, gebeurt, inderdaad de wind mee. De jaren voor de tweede wereldoorlog waren vruchtbaar voor het socialisme. Het was alsof de mensen er bijzonder vatbaar voor waren. Niet alleen overigens in de kringen van de arbeiders. In Canada vooral is ook de boer sterk ontvankelijk voor de gedachten van dit socialisme. Maar de vakorganisaties vormen ongetwijfeld toch de krachtigste steun voor de nieuwe partij, en het is allerminst verwonderlijk dat juist nu in Canada de combinatie C.C.F. en de vakbeweging arm in arm gaat.

Toch is het de moeite waard even aandacht te besteden aan het feit dat ook in de meer intellectuele kringen het socialisme met instemming werd begroet in het Canada van de dertiger jaren. In 1932 wordt een League for Social Reconstruction opgericht. Figuren uit de wereld van onderwijs en universiteit komen daarin samen met een aantal zakenlieden die geinteresseerd zijn en zich niet kunnen vinden in een der bestaande politieke formaties. De bedoeling is in hoofdzaak bestudering van de politieke vraagstukken, het organisevan studiegroepen en de versprei-van voorlichtende literatuur. Ook hier is de stelregel de economische en sociale planning, socialisatie en wat dies meer zij. Geen wonder dat in deze League for Social Reconstruction de C.C.F. een steun vond die buitengewoon werd op prijs gesteld. De sociale standing en het intellectueel vermogen van de leden dezer League betekende immers een welkome aanbeveling voor alle lagen der Canadese bevolking en dus een flink stuk propaganda. Bovendien verloste het velen van een soort minderwaardigheidscomplex waarmee de socialist van voor de tweede wereldoorlog toch altijd nog wel te worstelen had.

Het is echter wel een uitermate veeg teken voor de kerk in Canada geweest dat juist de leidinggevende figuren uit deze socialistische beweging uit haar kringen afkomstig waren. Woodworth was eertijds predikant. Hetzelfde kan gezegd worden van enkele andere figuren die met hem de conclusie hebben getrokken dat socialisme tenslotte niet met de christelijke belijdenis der kerken was te rijmen. Maar we ontmoeten ook, telkens weer tijdens Woodworth's leven, predikanten die zulk een consequentie niet accepteren of trekken en desondanks toch een belangrijke rol spelen in de ontwikkeling van het vooroorlogs socialisme in Canada. Blijkbaar heeft de kerk noch deze leiders noch de naar het socialisme geleiden kunnen trekken en behouden van deze volkomen "diesseitige" ideologieën. En evenmin heeft de kerk voldoende haar leden weten te bezielen met de waarachtige en gefundeerde ijver voor het koninkrijk Gods om op te staan en reëele weerstand te bieden aan deze beslist onchristelijke ontplooiïng van krachten in het maatschappelijk en politieke veld. En de vragen rijzen op in hoeverre hier de christelijke kerk in Canada zich niet diep schuldig moet weten aan een zo sterk om zich heen grijpende opkomst van het socialisme. Woodworth was een vreemde figuur met 'n zeer afwisselende loopbaan. Hij wist van aanpakken en heel hard werken. Hij leek wel onvermoeibaar. Maar een grootse figuur was hij niet. Hij was zeer zeker niet een genie met wien het moeilijk strijden valt wanneer men zelf niet grote figuren tegen hem in het veld kan brengen. Zijn publicaties over het socialisme missen alle originaliteit en hij copieert regelmatig in zijn optreden het voorbeeld uit Engeland en andere Europese lenden van ed leidende socialisten daar. Hij raakt ook menigmaal in eigen redenering verstrikt. Een niet eens geniale, maar wel degelijke "apologie van de christelijke kerk in Canada" had deze vijand van de christelijke kerk zeker niet zo gemakkelijk de een na de andere overwinning moeten en behoeven af te staan.

Wreekt zich hier niet, bij de tamme, vriendelijke, ruime en ruimdenkende kerk in Canada, het gebrek aan beginselvastheid? Het zelf niet tenvolle overtuigd zijn? Het zich al maar voortbewegen in het oude pad, van revivalmeeting naar revivalmeeting, met luidroepende bekeringspredikers en geisoleerde bezorgdheid om het "zieleheil" van de dronkaard, met moraalprediking in plaats van de volle en vrije verkondiging van het evangelie d e s k o n i n k r ij k s? Heeft de christelijke kerk in Canada haar leden ook het werkelijk en waarachtig licht getoond dat vanuit dat evangelie des koninkrijks valt op de vragen van de dag? Heeft de kerk haar leden den ook de roeping bijgebracht, de roeping tot dienst op a l l e terrein, onder het supreme *koningschap* van Christus de Heer?

En onwillekeurig gaan we deze vragen nu ook in de tegenwoordige tijd overbrengen vanuit deze recente verleden tijd. Waar staat de kerk vandaag en wat doet de kerk vandaag? Nee, boodschappen der kerk zijn het niet die het kerklid voldoende wapenen tegen het gevaar en stimuleren tot het christelijk offensief achter de banier van Christus, welke ook in het maatschappelijk en politieke leven door Hemzelf wordt opgeheven. Al die zgn. boodschappen die de kerk in onze moderne wereld bij tijd en wijle meent te moeten uitzenden komen meestal niet veel verder dan een enkel kerkelijk blad en voorts de studeerkamer van predikanten. De vraag is op zijn plaats of de kerk vandaag haar leden voldoende en zuiver weet te doordringen van het geweldige feit der *roeping* van Christus midden in deze wereld, in al die verbanden die in de huidige maatschappij er zijn te ontdekken. En zeker de kerken der reformatie met haar luisterrijk erfgoed mogen zich hier wel gedurig bezinnen.

We vragen verder. Woodworth wist zijn partij te bouwen en te instrueren. De mensen, en vooral de jonge mensen, begonnen steeds meer door te krijgen waar het om ging. Als Woodworth een ding duidelijk zag was het wel dit, dat de socialist nimmer met een mond vol tanden mocht komen te staan en dat daarom, wat wij zouden noemen, de kadervorming een der meest belangrijke zaken was voor zijn organisatie en voor het socialisme in het algemeen. Hij rekende het zijn mensen en medestanders voor dat wanneer men de jeugd wist te krijgen voor het socialisme, dat dan automatisch straks de kerken achter de denkbeelden der C.C.F. zou brengen en dat het dan zo juist mogelijk zou worden steeds intenser de natie te beinvloeden "ten goede". Maar, zo vragen wij dan vandaag, zijn onze jonge mensen "op de hoogte"? Weten zijn, juist de jonge mensen

(Vervolg op pag. 9)

JAMES SHAVER WOODWORTH

(Vervolg van pag. 8)

van onze immigranten-maatschappij, nog wel iets van de werkelijke inhoud van christelijke politieke roeping en christelijke maatschappelijke opdracht? Wellicht hebben ze wel eens, heel vaag, woorden gehoord als anti revolutionnair en christelijk historisch. Maar er bestaat een beste kans dat de uitdrukking "saevis tranquillus in undis" bij hen eerder associaties wekt aan een Perry-Como-hit dan aan Colijn's boek dat toch echt nog niet eens 20 jaar geleden voor het laatst werd gedrukt. Eerlijk gezegd, zou het niet een haast te verwaarlozen percentage jongeren zijn onder ons dat wel eens een politiek beginselprogram zou hebben gelezen van zeg maar de anti-revolutionnaire partij?

We vrezen het communisme. We hopen voor communistische agressie gespaard te blijven. We denken terug aan de bittere jaren van het nazidom in Nederland en huiveren nog weer wanneer we in gedachten het laarzengestamp horen. We herinneren ons hoe de Duitse propaganda ons benauwde, en hoe we de keel voelden dichtklijpen toen we hoorden van de liquidatie van de ene na de andere christelijke organisatie. Maar we denken ook met trots terug aan het verzet en werkelijk niet alleen aan het gewelddadig verzet. Ook juist aan het verzet tegen de propaganda, tegen de verhalen en de poging tot indoctrinatie van ons volk. Juist tijdens de oorlogs- en bezettingsjaren hebben we gegrepen naar de literatuur, hoe verboden die ook was, die ons de nazi-ideologie kon ontmaskeren. En hoe dankbaar waren we voor het bestaan van die literatuur en voor de leiding ons ondanks alles toch gegeven in kerk en clandestiene vereniging. Hoevele ouders, diepgeschokt door de arrestatie van hun zoon door de nazi's, hebben zich desondanks toch weten te troosten met de gedachte: maar een nazi wordt hij toch niet, want hij onderkent het nazidom, hij heeft geleerd wat nationaal socialisme is te doorzien. Maar zijn wij vandaag nu ook zo overtuigd van het onderlegd zijn onzer jongelui? En zijn wij zelf wel voldoende geschoold en getraind in het doorzien van wat niet anders mag heten dan valse profetie? We vragen maar. En we vragen in Canada. Het Canada waar een Woodworth volgelingen wierf bij de duizenden, en dat vrijwel steeds zonder slag of stoot de kerk overwinnend.

Woodworth's tragedie vindt wellicht haar diepste en uitsluitende oorzaak in zijn diepgewortelde overtuiging dat oorlogen steeds, wat hij noemde, "imperialistisch" en kapitalistisch zijn. Oorlog was niet maar geweldpleging. Tegen geweldpleging was Woodworth niet zozeer gekant. Hij was zelf een harde en bittere vechter in vrijwel alle opzichten. Maar oorlogen waren naar zijn overtuiging steeds veroorzaakt door het winstbejag van sommigen, tot schade uiteraard van de velen. De oorzaken van een oorlog liggen, zo zei hij het zelf, steeds in het economische vlak, en daarom lost een oorlog geen enkel probleem op.

Oorlog is symptoom van de kapitalistische mentaliteit die onze wereld heeft doortrokken, zo was zijn strakke standpunt. Daarom was hij voluit antimilitarist. Zowel tijdens de eerste als tijdens de tweede wereldoorlog. Dat betekende noch tijdens die tweede wereldoorlog dat hij pro-Duits zou zijn. Het werd hem uiteraard van alle zijden verweten. Hij is er voor uitgescholden en voor geblameerd. Maar hij hield vol bij wat hij oprecht geloofde. Zelfs toen het hem uiteindelijk zijn leiderschap in de C.C.F. ging kosten. Hij bleef propageren dat het vervangen van het kapitalistisch winststreven door een werkelijk democratische opzet van arbeid en roductie iedere oorlogsdreiging zal doen verdwijnen en het vrederijk zal doen aanbreken.

Dit standpunt, we zouden haast zeggen dit "geloof", betekende in 1939 zijn felle strijd om Canada, desnoods tenkoste van allerlei verdragen en ellende in andere landen, neutraal te houden. Daarbij sneed het mes, dat zij ten gunste van Woodworth met nadruk gezegd, naar twee kanten. Hij was een verbitterd tegenstander van de wapenleveranties naar Japan toen dit land in strijd met China was. Hij was uitermate venijnig tegen de leveranties van ammunitie aan de landen van de Asmogendheden voor in 1939 de oorlog uitbrak. Hij hekelde in het parlement zulke dingen zo scherp als zijn bijtende tong het hem maar toeliet. Maar toen het er op aankwam zich te keren tegen "die duivel van een Hitler" (zo drukte hij zelf zich immers bij die gelegenheid uit!) toen ook bestreed hij op het felst Canada's voornemen om naast het Britse rijk te gaan staan. Dat heeft, wonderlijk genoeg, hem niet zijn populariteit gekost, hoezeer menigeen er schande van sprak dat hij de jongemannen van Canada waarschuwde tegen het dienstnemen. Eensdeels kwam dat door het feit dat vele Canadezen in die eerste maanden van de grote oorlog zelf ook vol waren van het "laat Europa haar eigen boontjes doppen". Maar anderdeels kwam het door een reputatie die deze socialistische Canadees bij vriend en vijand zich in de loop van vele jaren had verworven, de reputatie van integriteit en volstrekte oprechtheid. Men wist: deze mens, met wien we nu diepgaand van overtuiging verschillen, zo zelfs dat we zijn uitlatingen als een nationaal gevaar zouden kunnen gaan brandmerken, is toch zuiver overtuigd van het goed recht van zijn mening, en er speeld geen andere, onzuivere factor in mee. Het is groots wanneer zulke dingen van iemand gezegd kunnen worden.

Woodworth's opvolger, Coldwell, schreef een boek onder de veelzeggende titel, welke meteen een exegese biedt van het levensverhaal van de stichter der socialistische partij van Canada, "Left turn, Canada!". Wordt het niet tijd dat uit de kring der reformatorische christenen eindelijk eens een waarachtige Canadees boek verschijnt dat ook buiten, maar toch niet minder ook binnen onze kringen, het duidelijk maakt dat de left-turn van het socialisme land en volk ten verderve leidt?

DEENSE KUNSTSCHAT VERNIELD

Een van Denemarkens oudste kunstschatten, een "zonnewagen" met paard uit het laat-bronzen tijdperk, is door een jonge man om vrij vage redenen vernield. De dader mengde zich tussen het publiek in het Deense nationale museum in Kopenhagen en wierp plotseling een zware hamer dwars door de vitrine, waar het kostelijk kleinood stond opgesteld.

Experts zijn van mening, dat er goede hoop bestaat het beeldje weer te restaureren; toen men het vond in 1902 bestond het ook geheel uit stukjes.

Boekbespreking

TWEE HOLLANDSE POCKETBOOKS

In het formaat van al de soorten pocketbooks, die men hier te lande in elke drugstore kan kopen, geeft Kok te Kampen een Boeketreeks uit, waarin tal van beroemde oude en allerlei gloednieuwe geschriften spotgoedkoop verkrijgbaar zijn. Twee daarvan kwamen op mijn bureau te terecht ter recensie. Het is de moeite waard er aandacht aan te wijden.

HET EVANGELIE VAN THOMAS

Apocriefe woorden van Jezus. Vertaling, inleiding en kommentaar door Dr. R. Schippers. Kok, Kampen, Boeketreeks, **$0.75.**

Een Engels dagblad, Evening News, liet in de herfst van 1959 in Londen zijn bestelwagens door de straten rijden met deze grote slagzin: NIEUWE ONTDEKKING: UITSPRAKEN VAN JEZUS! Een ander opschrift was: For the first time in any newspaper — the Lost Gospel, that may influence the minds of millions. Dat ging erin als koek bij veel mensen, die dachten dat zomaar een nieuw evangelie ontdekt was en dat het Nieuwe Testament een uitbreiding zou moeten ondergaan Maar niets is minder waar dan dat. Dr. Schippers heeft een uitstekend werk gedaan, het resultaat van diepgaande studie over dit onderwerp te publiceren. Het boekje is opgedragen aan een aantal studenten die onder leiding van de hoogleraar aan dit onderzoek hebben meegedaan. Na een woord aan de lezers, waaraan ik mijn verhaal over die engelse krant ontleende, wordt eerst verhaald waar en hoe dit "Evangelie" gevonden werd, daarna volgt de vertaling met de verklaring van de gehele tekst. Van bladzij tot bladzij interessant en voor de gemiddelde lezer zonder enig bezwaar te volgen. In hoofdstuk 5 wordt de vraag behandeld: Wat is het nu precies? En dan blijkt dat "het wel doet, alsof het een evangelie is, maar dat het geen evangelie is. Het is niet meer en niet minder dan een prachtig bewaard document van het misverstand der Gnosis omtrent Jezus en Zijn evangelie, . . . een getuige van wat mensen willen maken van Gods openbaring . . . wat mensen wilden dat Hij had gezegd." Wel, wie dit boekje koopt, wordt niet teleurgesteld. U komt er tegelijk achter hoe belangrijk tekststudie en tekstcritiek is. Lezing ervan is leerzaam en verrijkend. Wie in zijn vrije tijd graag eens iets pittigs leest, iets waarbij hij goed moet nadenken om het te verwerken, moet dit boekje vooral kopen. Het maakt onze dankbaarheid voor de bijbelse evangelien die God ons gegeven heeft, nog groter.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID

door Dr. B. Wielenga. 6e druk. Kok, Boeketreeks, dubbel nummer, $1.45.

Het is al ruim 35 jaar geleden, dat Dr. B. Wielenga, die in 1940 emeritus werd en in 1949 overleed, dit boek uitgaf. Kok stak het in een voor die tijd buitengewoon waardig formaat, bijna quarto nota bene, wijde druk, 370 pagina's in blauwe band met gouden opdruk. Het was prachtig. De ouderen onder ons zullen het zich nog wel herinneren en misschien staat het grote boek nu wel hier of daar in een boekenkast in Canada. Wie het in bezit had, deed het niet weg, zelfs niet om te emigreren. En de hele pers was vol lof in 1925. De verschijning van dit boek was gewoonweg een gebeurtenis, want op Nederlands taalgebied was het uniek, en het is nog uniek, want niemand heeft zich voor noch na 1925 in het Nederlands aan dit bijzonder onderwerp gewijd.

En nu is dit boek dan in pocketformaat verschenen. In omvang is het precies een zesde deel van het oorspronkelijke werk. Maar de inhoud is volkomen gelijk op het 4-bladzijden-tekstregister na, dat er wat mij betreft ook best bij gekund had, want het maakt het gebruik van het boek zoveel gemakkelijker.
Het boek is ook alleen maar in uiterlijk gemoderniseerd, want de inhoud is onveranderd gebleven De spelling is natuurlijk wel aangepast: mensch werd mens, teekenen werden tekenen, enz.

Maar nu is dit bijzondere boek dan zo maar binnen het bereik van iedereen gekomen. Hebt U er wel eens over gedacht dat de Bijbel toch zo wondermooi is? Ik weet wel, dat is het voornaamste niet wat we van de Bijbel zeggen kunnen, want we belijden de Bijbel als het Woord van God, maar wat heeft God Zijn Woord in een wonderschone vorm gegeven! En wat is er juist in dit opzicht geweldig veel van te genieten. Sommige delen gaan U inderdaad pas open, als U ze in dit boek behandeld vindt. En dan zijn er de legio algemene beschouwingen van Dr. Wielenga zelf, over de geestelijke schoonheid van het woord, de geest van de taal, de schoonheid van het Hebreeuws, het schone Nieuw-Testamentisch Grieks, de beeldspraak, het paralellisme, het proza, de poëzie en zo heel veel andere onderwerpen meer. Ik hoop van hardat deze zesde druk even hard weggaat als de eerste in 1925, en even sterke indruk maakt. Neem er nu eens de tijd voor dit boek rustig in U op te nemen en laten onze jongeren, voorzover ze nog voldoende hollands machtig zijn, dit boek nu eens doorlezen. Werkelijk, zo heb je de bijbel nog nooit gezien, zo verheven, zo groots en zo schoon. Geef dit boekje cadeau en koop het voor de boekerij van je society. Het neutrale "Tijdschrift voor levende talen" schreef in 1926: "Dit boek zouden wij in veler handen wensen". Dit onderschrijf ik met de wijziging: in de handen van vele Hollanders die naar Canada emigreerden.

F. Guillaume

Talking Business *by D. Van Leeuwen C.P.A.*

Why a Limited Company?

Everybody who has his own business sooner or later is confronted with the question whether or not it would be advisable to incorporate.

You know, or you suspect, that this has certain advantages and affords certain protection, but you also know that you need a lawyer and an accountant to do this for you with the necessary costs, and on the last point the problem usually hangs.

In this article I would like to point out the advantages and disadvantages of a Limited Company. Before going any further, however, I would like to say this; incorporation is not only a device to avoid the Income Tax Inspector or Creditors. It is one of the most important economic institutions for free enterprise. It allows persons to partake in enterprises with capital available therefore, without risking personal possesions. In this way, large enterprises, like Railways, Oil Companies, and such, have been able to attract all the capital they needed, since the persons investing their money felt that they would not incur any personal liability beyond the amount of capital invested.

ADVANTAGES OF INCORPORATION
(1) INCOME TAX

I can simply say this that the advantage of incorporating your business is, that you can divine the income over two persons, namely ,the business and yourself. The result of this is that the average income tax is much lower. To give an example a married man with two children, whose business shows a profit of $20,000.00 would pay personally $5,240.00 in income tax, where if the same man had incorporated his company he could bring the tax down to $3,762.00 a saving of $1,478.00. This advantage however only applies in companies where the profit is good. A simple rule to adopt is, that where your personal income tax rate exceeds 23%, it is time to incorporate for income tax purposes. We have now established that there is definitely an advantage in incorporating when business is good, the next point will show that it is even more important to incorporate when business goes badly.

2. PERSONAL LIABILITY

In case the assets of a limited company are not sufficient to pay the debts of the enterprise, the shareholders are under no obligation whatever to contribute any money to meet the unpaid debts beyond the amount of capital invested, or subscribed for. The proprietor or partner of a business always runs the risk that in case of failure the creditors will sue him personally, and take any of his personal possessions, such as his house, furniture, etc. to satisfy their claims.

By now you will ask me, do I advise all my clients to incorporate? Of course not. This must entirely depend on the circumstances in each case. There are businesses which have to take large risks, for example, contractors, importers, and manufacturers. In most of these cases failure would mean disaster to a man, and a prudent person could not be expected to embark upon any such enterprise without the assurance of being personally protected. However, there are cases where a small capital is sufficient and no large inventories are neccessary, as in the service field. In these cases there seems to be little advantage in incorporation, except for income tax purposes. It is interesting to know that professional men, such as doctors, lawyers, and accountants are not allowed to incorporate. The reason behind this is that these men have to stand behind their work with their full personal liability.

3. CONTINUITY

If the owner of a business dies, or a partner wishes to withdraw, the legal life of such a company ends. This disadvantage does not exist in a limited company. Shareholders change, but the limited company carries on, unless the charter is surrendered or withdrawn by the Government.

4. SUCCESSION DUTIES

When the owner of a business, or a partner dies, it is often felt that it is much easier to value shares in a company for succession duties than evaluating the deceased persons share in the business. However, in my opinion this is a minor point and rather debatable. More important is, that it is much easier to make a gift of shares during one's lifetime, than to give away a share in a business, which is important in Estate Planning.

5. FINANCING

As was already mentioned earlier, investors are often more inclined to buy shares in a limited company, since then they do not incur any personal liability, than to enter into a partnership, where in case af failure the investor runs the risk of having to pay creditors out of his personal assets.

DISADVANTAGES
1. COST OF INCORPORATION

The cost of incorporation usually runs from $450.00 to $700.00. This consists mainly of (a) Cost of the Charter, depending on the authorized capital of the company, payable to the Provincial Secretary. (b) Legal fees in connection with the agreement for sale of the assets of the un-incorporated business to the limited company, the preparation of the application for incorporation, agreements between shareholders, etc. (c) Accountants fees in connection with the preparation of an opening balance sheet for the limited company, evaluation of assets and liabilities of the un-incorporated company, capitalization of the limited company. etc.

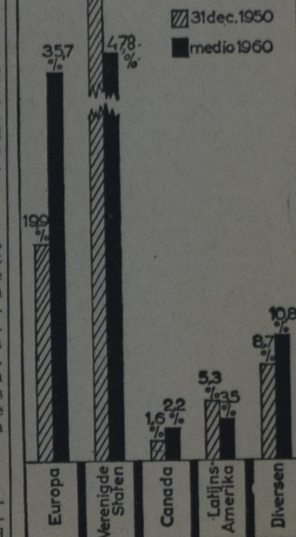
2. RED TAPE

A limited company has to prepare yearly certain returns for the Government, consisting mainly of (1) a Dominion Tax Return (2) Provincial Tax Return (3) Provincial Corporation Information Return. Personally I do not see this as a disadvantage, unless the company does not keep books and records in a proper manner. If the administration of the company is up to date, the returns to be filed are a formality.

It is also sometimes felt that the yearly audit required by law to be done by a public accountant is a burden to the company. As an accountant, I of course, cannot see this as a disadvantage.

Even if your administration is very good, I do not believe that it can hurt any business to have at least once a year a qualified outsider check the affairs of the company and give his independent opinion.

DE HUIDIGE „GOUDKOORTS"
VERDELING MONETAIRE WERELDGOUDVOORRAAD
(in procenten v.h. totaal)

"VERHUIZING" VAN DE WERELDGOUDVOORRAAD

Met het goud is het een merkwaardige zaak. Men haalt het ergens ver weg, met heel veel arbeid en kosten uit de grond, om het vervolgens met de grootste spoed ergens anders weer diep onder de grond te stoppen. Weliswaar in dikke kluizen, maar dat neemt niet weg dat het daar dan weer in duisternis en de stilte ligt, precies zoals het reeds miljoenen jaren onder de grond heeft gelegen, voor men het vanuit de goudmijn naar boven bracht.

Voor de rest valt er niet veel met goud te doen, men kan er wat sieraden van maken, of het gebruiken voor wetenschappelijke doeleinden, e.d., maar veel gebruiksmogelijkheden heeft het goud verder niet. Dit is dan ook de reden dat slechts 20% van het goud op de wereld het "daglicht" ziet, in de vorm van sieraden e.d., de rest van al het goud ligt in duisternis in de banken. Het feit dat het in die kluizen aanwezig is, maakt het goud echter tot een over heel de wereld, gewild betaal- en dekkingsmiddel. Nu is, om allerlei ingewikkelde redenen, de laatste maanden een verschuiving in de monetaire wereldgoudvoorraad gaande, waarvan vooral de Ver. Staten het "slachtoffer" zijn. Hun "goudkraan" is lek en de goudafvloeiing uit de Ver. Staten is dan ook aanzienlijk. In onze grafiek geven wij een duidelijk overzicht van de "goudverhuizing" in de wereld. Bezat Amerika in 1949 nog 71% van de monetaire wereldgoudvoorraad, in 1950 bedroeg deze voorraad 64,5% en medio van dit jaar ca. 48%, terwijl begin december de amerikaanse goudvoorraad op ca. 45% van het wereldtotaal stond.

Een en ander is niet direct bevordelijk van de "welstand" van de dollar. De oorzaken van de goudafvloeiing uit de Ver. Staten, zijn zeer ingewikkeld. Er spelen ettelijke faktoren een rol in, o.a. de stand van de rente in Europa, de tekorten op de Amerikaanse betalingsbalans e.d. Hoe dan ook, Amerika zal moeten bezuinigen, want geen land ter wereld kan nu eenmaal verder springen dan zijn financiële stok lang is. Gesproken wordt dan ook van een mogelijke herziening van de buitenlandse hulpprogramma's, terwijl zij ook plannen hebben om Europa een deel van de amerikaanse economische en militaire lasten in Europa, te laten dragen. De afwijzing van W.-Duitsland, t.a.v. dit laatste, toont echter aan, dat het laatste woord over deze kwestie nog niet is gesproken. De politieke kant van de huidige "goudkoorts" zal dan ook nog wel voorpaginanieuws worden.

Kerknieuws

CHRISTIAN REFORMED CHURCH

Beroepen

Te Brockville, Ont. als Home Missionary voor de Maritimes, H. W. Kroeze te Clarkson, Ont.

•

DS. A. HAALBOOM NEEMT AFSCHEID VAN TRURO, N.S.

15 Jan. heeft ds. A. Haalboom in de avonddienst afscheid genomen van de Chr. Ref. Church van Truro, N.S. in verband met zijn vertrek naar Jarvis. Ouderling Boertjes was de tolk van de gemeente, toen hij ds. Haalboom hartelijk dankte voor alles, wat hij voor de kerk heeft gedaan. Hij wenste ds. Haalboom en de zijnen Gods onmisbare zegen toe in zijn nieuwe gemeente en op zijn verdere levensweg. Na de dienst was er onder het genot van koffie en gebak, gelegenheid persoonlijk afscheid te nemen van de fam. Haalboom.

3 Febr. werd ds. J. G. Kunst van Galt, Ont. in zijn ambt bevestigd door ds. J. van Dijk van Kentville en ds. van der Plaat van Willemsburg.

Het was, aldus ouderling Boertjes, een dag van grote blijdschap en dankbaarheid, nu God onze gebeden, na enkele teleurstellingen heeft verhoord en ons een eigen herder en leraar heeft gegeven.

5 Febr. hield ds. Kunst onder grote belangstelling zijn instredepreek.

The CALVIN MEMORIAL CHRISTIAN SCHOOL of ST. CATHARINES will be in need of a

PRINCIPAL and TWO TEACHERS

beginning September 1961. A rapidly growing 5 room school with modern facilities. An experienced principal with a B.A. degree will be preferred. Applications stating qualifications and references should be sent in to Dr. A. Vandermaas, 10 Ann Street, St. Catharines, Ontario.

Due to extension. The John Knox Christian School of Brampton (Ont.) is in need of

A TEACHER

for the primary grades, for the schoolyear commencing Sept. 1961. Please sent applications to Mr. K. Faber, R.R. 2, Brampton.

The Guelph Christian School will be in need of a

PRINCIPAL and TEACHER

to start school in September 1961. Applications to be sent to the Secretary, Mr. J. Pranger, 6 Dunkirk Street, Guelph, Ont.

Calvin Christian School, Winnipeg requires

ADDITIONAL TEACHERS

for grades 4, 5 and 6, for the 1961-'62 schoolyear. New school, and attractive salary schedule. Please send letters of inquiry to: Ray Themmen, 962 Telbot Ave., Winnipeg 5, Man.

The Dundas Christian School is in need of

A TEACHER

for the lower grades.

to start school in Sept. 1961. Please write to Mr. B. de Jong, P.O. Greensville, Ont.

John Calvin School, Strathroy, Ont. is in need of

2 TEACHERS

for grades 3—4 and 5—6, for the schoolyear 1961-1962. Please contact Mr. B. Klinker, Campbell St., Strathroy, Ont.

TWO VACANCIES IN ELEMENTARY and ONE IN JR. HIGH
(Latin a must).

Applicants state Grade and Subject preference and qualifications to KNOX CHRISTIAN SCHOOL, BOWMANVILLE, ONT.

Calvinistic Chr. School Society of Wellandport is in need of a

TEACHER

for one of the Junior Grades. Please send application with references to Mr. H. Zantingh, R.R. 2, Smithville, Ont.

De Protestantse Zending in de Kongo

In "De Kruisbanier", het Algemeen Evangelisch Weekblad in België, troffen we onderstaand bericht aan van de hand van Ds. C. van Puyvelde van Antwerpen. Wij menen dat dit de belangstelling van onze lezers verdient. Wij hebben het artikel niet gewijzigd, zodat men de typisch Belgische stijl dadelijk onderkent.

Toen de huidige Republiek Congo nog Belgisch Congo was, bloeiden de Protestantse Missies er op wonderlijke wijze. Wij schatten de Inlandse Protestanten in onze gewezen Belgische Afrikaanse landstreek, ten minste op twee millioen. De schokkende en onmenselijke geweldenarijen die in de jonge Republiek losbarstten, hebben ontzaggelijke schade aan onze Protestantse zendingen veroorzaakt. Hoevelen van de 2500 blanke zendelingen waren verplicht tijdelijk hun posten te verlaten, tijdens de wilde uitbarsting van revolutie, brandstichting en moord, waaraan een zekere percentage van zwarte oproelingen zich hebben schuldig gemaakt. Deze zwarte periode is thans in vele streken geluwd.

Aanstonds hebben de Protestantse Kerken die een zestigtal zendingsgenootschappen in de Republiek Congo steunen, de handen ineen geslagen om de getroffen zendingsposten te helpen en de aangerichte onheilen in Congo zoveel mogelijk te lenigen. Meer dan 800 blanke Protestantse zendelingen uit alle landen der wereld hebben grootse plannen beraamd om de Kerk in Congo ter hulp te komen. Op de hulpkreet van de Congolese Protestanten heeft het Afrikaanse Comité der kerken in Amerika geantwoord dat reeds twee derden der geëvacueerde blanke zendelingen naar hun post terugkeerden. Doch terzelfdertijd meldde het Comité dat een massale hulpactie in werking gebracht werd om te beletten dat de gevluchte zwarte bevolking voor de wrede oorlog tussen de stammen, niet uitsterve in de onvruchtbare streken waarheen zij gevlucht zijn. Reeds 20.000 kinderen zijn de hongerdood gestorven in de Kassaï-provincie. Men schat dat 200 kinderen per dag stierven. En men berekent, dat indien niet aanstonds genoegzaam voedsel en geneesmiddelen worden gezonden, 30 percent van de kinderen in deze streek in de zes eerstkomende maanden zullen sterven.

Het Comité vraagt van de Kerken een som van 3 millioen dollar, terwijl de oecumenische raad der Protestantse Kerken een millioen dollar zal bijeenbrengen voor de nood in de Republiek Congo.

Wij geven deze berichten door aan onze lezers, omdat onze geloofsgenoten zo weinig afweten van onze Protestantse zendingen in de tegenwoordige Republiek Congo.

Daar arbeiden zendelingen uit verscheiden Protestantse Kerken in vele landen. Wij stippen onder meer aan: de Presbyteriaanse kerk, de Lutherse Kerk, de Methodistische Kerk, de Mennonietische Kerk, het Leger des Heils en andere Kerken en kringen. Over de arbeid van deze verschillige Kerken zijn niet voldoende gegevens in ons bezit.

Wij danken deze gegevens aan een predikant der Mennonietische Kerk in België, die in de arbeid hunner zending in Congo, een bijzonder aandeel heeft.

NIEUWS UIT BROCKVILLE, ONT.

Dokter Kees Kort die gestudeerd heeft aan de Rijks Universiteit te Utrecht Nederland, heeft sinds 15 Februari een algemeen huisarts praktijk geopend in 13 Garden St., Brockville, Ont.

Dr. Kort is 8 jaar in Canada, en heeft een praktijk gehad in Carnduff, Sask. Hij woont met zijn vrouw en drie kinderen aan de Granite St. 15, en de oudste dochter studeert op het ogenblik nog aan de Luther College te Regina. A.s. zomer zal ze echter met de familie samenzijn.

Dr. Kort werkt met twee bekende doktoren Dr. H. F. McLeod en Dr. P. Loughrey samen.

Calvin Christian School of Hamilton, Ont. will be in need of

TEACHERS

in various grades. Those with B.A. degree or equivalent preferred. Application stating qualification and references should be addressed to Mr. T. Godron, 95 Mohawk Rd. W., Hamilton, Ont.

The Springdale Christian School in the Holland Marsh area is in need of a

PRINCIPAL

as of Sept. 1961. Our present principal will be leaving us to obtain some higher education. Kindly submit applications to Mr. E. N. Knibbe, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

LONDON, ONTARIO
the home of the University of Western Ontario

1 PRINCIPAL and 1 TEACHER

are still needed for our new 3 room school, that we plan to open, the Lord willing, by Sept. 1, 1961. Please submit your application to the secretary, Mr. J. De Jong, 307 Wedgewood Dr., London, Ont.

Calvin Chr. School of Toronto will be in need of

A PRINCIPAL and TEACHERS

commencing Sept. 1, 1961.

Applications may be sent to G. W. Van Dyk, 78 Birkdale Road, Scarborough, Ont.

The Calvin Christian School of Drayton and vicinity will be in need of a

TEACHER

for medium grades, commencing Sept. 1961. Please send applications to Mr. Fr. Lopers, Alma II, Ont.

Timothy Christian School
Rexdale (Toronto)
needs

PRIMARY TEACHER

for grades 1 or 2, beginning next September.

Please send applications to Miss J. Visser, Timothy Christian School, 28A Elmhurst Drive, Rexdale, Ont.

PRINCIPAL WANTED

for our new 3 rooms Christian School, which will be opened in September 1961. If interested in teaching in this beautiful part of Canada, send application to Mr. Dick De Ruiter, 232 Centennial Ave., St. Thomas, Ont.

Attention School Societies!
SIXTY USED SCHOOL DESKS FOR SALE

at $ 1.75 each. Please write to Harry Dejonge, Box 575, Chatham, Ont. or phone Elgin 2-7399.

For Sale:

A 1959 MORRIS SCHOOL BUS

In good condition. Seating capacity 20 children. Reason for selling is that the school is in need of a bigger bus. Please contact Kalsbeek Motors, Norval, Ont. as TRiangle 7-4091.

Russische Handelsdelegatie in Canada

De Nederlandse Kamer van Koophandel bericht, dat een uit drie leden bestaande Russische handelsmissie thans bezig is in Canada de afzetmogelijkheden voor een aantal Russische produkten te onderzoeken. Hoewel met name vrachtauto's, personenauto's, bouwmaterialen, wegenbouwmachines en voedingsmiddelen als mogelijke exportprodukten worden genoemd, heeft de delegatie laten weten dat men ook gaarne alle mogelijke andere produkten zal leveren als daar vraag naar zou zijn.

De handel tussen Canada en Rusland biedt theoretisch slechts geringe perspectieven. De economische structuur van de beide landen is in menig opzicht gelijk, zodat er weinig reden is voor goederenruil. Praktisch ligt de zaak echter heel anders, omdat Rusland alle goederen, die ook in Canada worden vervaardigd, goedkoper kan aanbieden. Dit gevaar heeft Canada terdege gezien. In de Canadees-Russische handelsovereenkomst van 1956 was een goederenruil van 2 (voor Canada) tegen 1 (voor Rusland) voorzien. Ook de nieuwe handelsovereenkomst die op 1 april 1961 van kracht wordt, heeft bepalingen gericht op de bescherming van de Canadese handelsbelangen.

De officiële koers van de roebel is $0.25. De Canadese importeurs menen echter dat deze koers praktisch niet hoger dan $0.10 ligt. Zelfs bij deze lage roebelkoers zou de prijs van een Russische auto (Moscwich) c.i.f. Canada nog $1.500.— bedragen. De Russen zijn overigens van mening dat zij te laat met hun auto's op de Canadese markt zijn gekomen.

Vermoedelijk om de houding van het Canadese publiek ten opzichte van Russische commerciële acties in Canada te testen, werd van Russische zijde aanvankelijk te kennen gegeven dat men plannen had een automobielfabriek in Canada te vestigen. Het resultaat van dit bericht is voor de Russen bemoedigend geweest. De Russische ambassade in Ottawa werd namelijk met aanbiedingen van industrieterrein en fabrieksgebouwen, leidinggevend personeel en arbeiders overstroomd. De meeste reacties kwamen uit Ontario. De Russen zullen waarschijnlijk, nu zij de houding van de Canadezen kennen, hun verkoopactie met spoed beginnen.

De activiteit van de Russische delegatie in Canada wekt bij tal van Canadese industrieën bezorgdheid. Men vraagt zich af wat er zal gebeuren als de Russen b.v. besluiten cement, rijwielen, triplex of pluphout naar Canada te exporteren.

De Russische handelsdelegatie heeeft in de wandeling reeds de naam gekregen van "Russian Poker Team". De Russen zelf hebben in een persconferentie erover geklaagd dat hun onderhandelingen in Canada nog weinig voortgang hebben gehad. De Canadese importeurs hebben zich tot nu toe terughoudend getoond.

Verdien een boek

Het kost U niets om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Onze lijst van Premieboeken

Voor 1 abonnee:

IK VOLG JE TOT ISTANBOEL — C. Rijnsdorp.
DE ERVEN HASSELAAR — Rie Van Rossum.
DE NIEUWE AARDE — Jouke Brouwer.
DE WITTE DUIVEN — Henk Krijger.
DE KLEINE RESIDENTIE — P. Terpstra.
WONINGRUIL — M. E. 't Hart.
MET ENGELS DE WERELD IN

Ook als premie beschikbaar een van de volgende "Pocket books" uit de z.g.n. Boeketreeks van Uitgeverij J. H. Kok.

HERLEEFD VERLEDEN door Prof. Dr. A. Sizoo.
JOHANNES CALVIJN INSTITUTIE.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 1
Herdruk volgens de oorspronkelijke uitgave van Jacob en Pieter Keur. 254 bladzijden.
DE APOCRIEFE BOEKEN, deel 2. 157 bladzijden.
HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK — Dr. R. Schippers.
VERLEIDENDE GEESTEN — Ds. A. B. W. M. Kok.
HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels dagboek).
DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.
LUTHER'S WERKEN.
DE HUMOR VAN DE BIJBEL — Ds. Okke Jager.
DE CHRISTINNENREIS — John Bunyan.
MENSEN RONDOM JEZUS — Dr. J. H. Bavinck.
MOEILIJKE KINDEREN.
HEL EN HEMEL VAN DACHAU — Ds. J. Overduin.

Voor 2 abonnees:

GRINT — S. P. Akkerman.
DE WONDERWERELD DER BIOLOGIE — Dr. W. M. Kruseman.
NEDERLAND ZOALS HET WAS — ZOALS HET IS — W. W. Reys.
DE WONDERWERELD DER BEELDENDE KUNST — P. W. J. Steinz.

Voor 3 abonnees:

LANDVERHUIZERS, door P. J. Risseeuw.
Trilogie in één band. 1. Vrijheid en brood
2. De huilende wildernis
3. Ik worstel en ontkom

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES: